RETTENS DOM (Ottende Afdeling)

4. marts 2010 *

I sag T-401/06,

Brosmann Footwear (HK) Ltd, Kowloon (Kina),

Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Zhongshan (Kina),

Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd, Guangzhou (Kina),

Risen Footwear (HK) Co., Ltd, Kowloon,

ved avocats L. Ruessmann og A. Willems,

sagsøgere,

* Processprog: engelsk.

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved J.-P. Hix, som befuldmægtiget, bistået af avocat G. Berrisch,

sagsøgt,

støttet af:

Europa-Kommissionen ved H. van Vliet og T. Scharf, som befuldmægtigede,

og

Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC), Bruxelles, først ved avocats P. Vlaemminck, G. Zonnekeyn og S. Verhulst, derefter ved Vlaemminck og A. Hubert,

intervenienter,

angående en påstand om delvis annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 af 5. oktober 2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse typer af fodtøj med overdel af læder med

oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam (EUT L 275, s. 1), for så vidt som den vedrører sagsøgerne,

har

RETTEN (Ottende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, E. Martins Ribeiro, og dommerne S. Papasavvas (refererende dommer) og A. Dittrich,

justitssekretær: fuldmægtig C. Kantza,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 11. februar 2009,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

1 Artikel 1, stk. 1, 2 og 4, i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det

Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), som ændret (herefter »grundforordningen«), bestemmer:

»1. En antidumpingtold kan opkræves for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade.

2. En vare anses for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til Fællesskabet er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet.

[…]

4. I denne forordning forstås ved udtrykket »samme vare« en vare, som er identisk med, dvs. i enhver henseende mage til den omhandlede vare, eller, hvis en sådan vare ikke findes, en anden vare, der — om end den ikke i enhver henseende er mage til — har egenskaber, som ligger tæt op ad den pågældende vares egenskaber.«

2 Hvad angår betingelserne for tildeling af status som virksomhed, der opererer under markedsøkonomiske vilkår (herefter »SEM-status«), fastsætter grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b) og c):

»b) I forbindelse med antidumpingundersøgelser vedrørende indførsel fra […] Folkerepublikken Kina […] fastsættes den normale værdi i overensstemmelse med

stk. 1 til 6, hvis det på grundlag af velbegrundede krav herom fra en eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen […], er påvist, at de markedsøkonomiske principper er fremherskende for denne producent eller disse producenter med hensyn til fremstilling og salg af den berørte samme vare. Hvis dette ikke er tilfældet, finder reglerne [fremlagt ovenfor] anvendelse.

c) Et krav i henhold til [artikel 2, stk. 7,] litra b), skal fremsættes skriftligt og indeholde tilstrækkelige beviser for, at producenten driver virksomhed under markedsøkonomiske vilkår […]

Det skal […] afgøres, om producenten opfylder ovennævnte kriterier inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen […]«

3 Hvad angår konstatering af skade bestemmer grundforordningens artikel 3, stk. 2, 3, 6 og 7, følgende:

»2. En konstatering af, om der foreligger skade, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse både af a) omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Fællesskabet, og b) denne indførsels følgevirkninger for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

3. […] Hvad angår dumpingimportens virkning på priserne tages det i betragtning, om dumpingvarerne udbydes til en væsentlig lavere pris end prisen på samme vare fremstillet af erhvervsgrenen i Fællesskabet, eller om priserne som følge af en sådan indførsel er blevet trykket betydeligt, eller om prisstigninger, som ellers ville være indtruffet, i væsentlig grad hindres. […]

6. Det skal på grundlag af alle de relevante beviser, der er fremlagt i forbindelse med stk. 2, påvises, at dumpingimporten forvolder skade om defineret i denne forordning. Dette indebærer specielt en påvisning af, at de mængder og/eller priser, der er fastlagt i henhold til stk. 3, er årsag til de følgevirkninger for en erhvervsgren i Fællesskabet, som er omhandlet i stk. 5, og at følgevirkningerne er væsentlige.

7. Der foretages også en undersøgelse af andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig skader den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, for at sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten i henhold til stk. 6. Faktorer, der kan tages hensyn til i den forbindelse, indbefatter bl.a. mængde og priser for så vidt angår importvarer, som ikke sælges til dumpingpriser, nedgang i efterspørgslen eller ændringer i forbrugsmønstret, restriktiv handelspraksis og konkurrence mellem producenter i tredjelande og producenter i Fællesskabet, den teknologiske udvikling samt EF-erhvervsgrenens eksportresultater og produktivitet.«

4 Hvad angår betingelserne for at indlede en antidumpingundersøgelse foreskriver grundforordningens artikel 5, stk. 2, 3 og 4:

»2. En klage i henhold til stk. 1 skal indeholde beviser for dumping, skade og en årsagssammenhæng mellem den påståede dumpingimport og den påståede skade. […]

3. Kommissionen undersøger i det omfang, det er muligt, at oplysningerne i klagen er korrekte og så fyldestgørende, at det kan fastslås, at der foreligger tilstrækkeligt bevismateriale til at begrunde indledningen af en undersøgelse.

4. Der indledes ikke en undersøgelse i medfør af stk. 1, medmindre det på grundlag af en undersøgelse af, i hvor høj grad der blandt producenterne i Fællesskabet af samme vare er givet udtryk for tilslutning til eller opposition mod klagen, er fastslået, at klagen er indgivet af eller på vegne af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet. Klagen anses for at være indgivet »af eller på vegne af en erhvervsgren i Fællesskabet«, hvis den har tilslutning fra de producenter i Fællesskabet, hvis samlede produktion udgør mere end 50% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den del af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, som enten giver udtryk for tilslutning til eller modstand imod klagen. Der indledes dog ikke en undersøgelse, når de producenter i Fællesskabet, der udtrykkeligt giver deres tilslutning til klagen, tegner sig for mindre end 25% af den samlede produktion af samme vare fremstillet af den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.«

5 Grundforordningens artikel 6, stk. 8 og 9, fastsætter:

»8. Undtagen under de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 18, skal det i det omfang, det er muligt, sikres, at de oplysninger, som de berørte parter meddeler, og som lægges til grund for de afgørelser, der træffes, er korrekte.

9. For procedurer, der er indledt i henhold til artikel 5, stk. 9, skal en undersøgelse så vidt muligt afsluttes inden et år. I alle tilfælde skal sådanne undersøgelser afsluttes senest 15 måneder efter deres indledning i overensstemmelse med resultaterne i henhold til artikel 8 om tilsagn eller resultaterne i henhold til artikel 9 om endelige foranstaltninger.«

6 Grundforordningens artikel 9, stk. 5, andet afsnit, og artikel 9, stk. 6, bestemmer følgende:

»5. […]

Hvor artikel 2, stk. 7, litra a), finder anvendelse, skal en individuel told imidlertid anføres for de eksportører, som på grundlag af behørigt dokumenterede påstande kan påvise,

a) at eksportører, som er helt eller delvist udenlandsk ejede selskaber eller joint ventures, frit kan tilbageføre kapital og fortjeneste

b) at eksportpriser og -mængder og salgsbetingelser fastsættes frit

c) at størstedelen af aktierne tilhører private; statslige tjenestemænd i bestyrelsen eller i ledende managementstillinger skal være i klart mindretal, eller det skal påvises, at selskabet er tilstrækkelig uafhængigt af statslig indgriben

d) at valutaomregninger foretages til markedskursen, og

e) at statens indgriben ikke er af en sådan art, at der er mulighed for omgåelse af foranstaltningerne, hvis der fastsættes forskellige toldsatser for individuelle eksportører.

6. Når Kommissionen har begrænset sin undersøgelse i overensstemmelse med artikel 17, må antidumpingtold, der pålægges indførslen fra eksportører eller producenter,

som har givet sig til kende i henhold til artikel 17, men som ikke er omfattet af undersøgelsen, ikke overstige den vejede gennemsnitlige dumpingmargen, der er fastsat for parterne i stikprøven. […] For indførsel fra eksportører eller producenter, der indrømmes individuel behandling som omhandlet i artikel 17, anvendes individuelle toldsatser.«

7 Hvad angår teknikken med anvendelse af stikprøver foreskriver grundforordningens artikel 17, stk. 1 og 3:

»1. I tilfælde, hvor antallet af klagere, eksportører, importører, varetyper eller transaktioner er stort, kan undersøgelsen begrænses til at omfatte et rimeligt antal parter, varer eller transaktioner ved anvendelse af statistisk gyldige stikprøver baseret på oplysninger, der foreligger på tidspunktet for udvælgelsen, eller til den største producerede, solgte eller eksporterede mængde, der kan anses for repræsentativ, og som med rimelighed kan undersøges inden for den tid, der er til rådighed.

[…]

3. I de tilfælde, hvor undersøgelsen er blevet begrænset i henhold til denne artikel, beregnes der alligevel en individuel dumpingmargen for eksportører eller producenter, der ikke er udvalgt i første omgang, og som indgiver de nødvendige oplysninger inden for de frister, der er fastsat i denne forordning, medmindre antallet af eksportører eller producenter er så stort, at en individuel undersøgelse vil være urimeligt byrdefuld og hindre en rettidig afslutning af undersøgelsen.«

8 Grundforordningens artikel 18, stk. 3 og 4, fastsætter:

»3. Selv om de oplysninger, som en berørt part indgiver, ikke er fyldestgørende i enhver henseende, bør der ikke ses bort fra dem, forudsat at eventuelle mangler ikke giver anledning til urimelige vanskeligheder i arbejdet med at nå til rimeligt nøjagtige resultater, at oplysningerne indgives på korrekt vis og rettidigt, at de kan efterprøves, og den pågældende part har handlet efter bedste evne.

4. Hvis beviser eller oplysninger ikke godtages, bør den part, der indgiver dem, omgående underrettes om årsagerne hertil, og der bør gives den pågældende lejlighed til at afgive yderligere forklaringer inden for den fastsatte frist. Anses forklaringerne ikke for tilfredsstillende, skal årsagerne til afvisningen af sådanne beviser eller oplysninger meddeles i offentliggjorte undersøgelsesresultater.«

9 Grundforordningens artikel 20, stk. 1 og 2, bestemmer:

»1. Klagerne, importørerne og eksportørerne og disses repræsentative sammenslutninger samt repræsentanterne for eksportlandet kan anmode om fremlæggelse af de nærmere oplysninger, der ligger til grund for de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke der er indført midlertidige foranstaltninger. Anmodninger om en sådan fremlæggelse af oplysninger indgives skriftligt umiddelbart efter indførelsen af de midlertidige foranstaltninger, og fremlæggelse af oplysningerne finder sted skriftligt hurtigst muligt herefter.

2. De parter, der er nævnt i stk. 1, kan anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger eller afslutning af en undersøgelse eller en procedure uden indførelse af foranstaltninger, idet der lægges særlig vægt på at

fremlægge sådanne kendsgerninger og betragtninger, som afviger fra dem, der lå til grund for indførelsen af de midlertidige foranstaltninger.«

Sagens baggrund og den anfægtede forordning

10 Sagsøgerne, Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd og Risen Footwear (HK) Co., Ltd, er selskaber, som fremstiller og eksporterer fodtøj og er hjemmehørende i Kina.

11 Import af fodtøj fra Kina, der henhører under visse klasser i den kombinerede nomenklatur, var underlagt et kvantitativt kontingent, som ophørte den 1. januar 2005.

12 Efter en klage indgivet den 30. maj 2005 af Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) indledte Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber en antidumpingprocedure vedrørende indførslerne af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam. Meddelelsen om indledning af denne procedure blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* af 7. juli 2005 (EUT C 166, s. 14, herefter »indledningsmeddelelsen«).

13 Under hensyn til det betydelige antal berørte parter blev det i indledningsmeddelelsens punkt 5.1, litra a), bestemt at anvende stikprøvekontroller i henhold til grundforordningens artikel 17.

14 Sagsøgerne kontaktede Kommissionen ved den 25. og 26. juli 2005 at meddele den de oplysninger, der krævedes i henhold til indledningsmeddelelsens punkt 5.1, litra a), nr. i), og punkt 5.1, litra e), for at indgå i stikprøven af de eksporterende producenter, som institutionen ville foretage i henhold til grundforordningens artikel 17, og for at få tildelt SEM-status eller i mangel heraf at blive behandlet individuelt (herefter »TI«).

15 Den 23. marts 2006 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 553/2006 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse former for fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam (EUT L 98, s. 3, herefter »den midlertidige forordning«).

16 I henhold til niende betragtning til den midlertidige forordning omfattede undersøgelsen af dumping og skade perioden fra den 1. april 2004 til den 31. marts 2005 (herefter »undersøgelsesperioden«). Undersøgelsen af forhold af relevans for vurderingen af spørgsmålet om skade omfattede perioden fra den 1. januar 2001 til den 31. marts 2005 (herefter »den omhandlede periode«).

17 Da det var nødvendigt at fastsætte en normal værdi hvad angår varer fra eksporterende producenter i Kina og Vietnam, som måske ikke ville blive indrømmet SEM-status, blev der med henblik på fastsættelse af en normal værdi på grundlag af oplysningerne fra et referenceland, i dette tilfælde Den Føderative Republik Brasilien, aflagt kontrolbesøg hos tre brasilianske virksomheder (ottende betragtning til den midlertidige forordning).

18 Hvad angår den omhandlede vare fremgår det af betragtning 10, 11, 40 og 41 til den midlertidige forordning, at den hovedsageligt omfatter sandaler, støvler, hverdagssko (urban footwear) og selskabssko (city shoes), der alle fremstilles med en overdel af læder eller kunstlæder. Det ses endvidere af betragtning 12-31 til den midlertidige forordning, at Kommissionen ved varedefinitionen har udeladt højteknologiske sportssko (Special Technology Athletic Footwear, herefter »STAF-fodtøj«), og at den har inkluderet børnefodtøj. I henhold til betragtning 38 til den midlertidige forordning forbliver de grundlæggende karakteristika, anvendelsesformål og forbrugernes

opfattelse stort set de samme for alt fodtøj med overdel af læder, selv om de omfatter en bred vifte af stilarter og typer. Således er alle forskellige stilarter og typer fodtøj i henhold til betragtning 39 til forordningen i direkte indbyrdes konkurrence, og i et meget stort omfang er de substituerbare.

19 Kommissionen har således i betragtning 52 til den midlertidige forordning konkluderet, at alle typer fodtøj med overdel af læder eller kunstlæder, som fremstilles og sælges i de omhandlede lande samt i Brasilien, og det fodtøj, der fremstilles og sælges af EF-erhvervsgrenen på EF-markedet, svarer til dem, der eksporteres til Fællesskabet fra de omhandlede lande.

20 Kommissionen har som led i konstateringen af dumping haft adgang til stikprøvekontroller. I henhold til betragtning 55 til den midlertidige forordning har 154 af de kinesiske eksporterende producenter, der meldte sig for at deltage i stikprøverne, eksporteret til Fællesskabet i undersøgelsesperioden. I henhold til samme betragtning er disse selskaber blevet betragtet som samarbejdsvillige og taget i betragtning ved udvælgelsen af stikprøven.

21 Det fremgår af betragtning 57 til den midlertidige forordning, at Kommissionen endelig foretog stikprøver hos 13 kinesiske eksporterende producenter, som repræsenterede over 20% af den kinesiske eksportmængde til Fællesskabet. Det fremgår af betragtning 59 til samme forordning, at de kriterier, der blev taget hensyn til ved den pågældende udvælgelse, for det første var den eksporterende producents størrelse på grundlag af eksportmængden til Fællesskabet og for det andet på grundlag af salgsmængden på hjemmemarkedet. Hvad angår det sidste kriterium har Kommissionen i betragtning 60 til den midlertidige forordning anført, at oplysningerne om salget på hjemmemarkedet øgede stikprøvens repræsentativitet ved at bringe oplysninger om priser og omkostninger i forbindelse med produktion og salg af den omhandlede vare på hjemmemarkederne. Det ses af betragtning 61 til den midlertidige forordning, at de udvalgte kinesiske selskaber i stikprøven repræsenterede henholdsvis 25% af eksportmængden til Fællesskabet og 42% af salget på hjemmemarkedet af de samarbejdsvillige producenter i undersøgelsen. Det fremgår af samme betragtning, at udelukkelsen af STAF-fodtøj ikke i nævneværdig grad påvirkede stikprøvernes repræsentativitet.

22 I henhold til betragtning 62 til den midlertidige forordning blev de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, underrettet om, at en eventuel antidumpingtold på deres eksporterede varer ville blive beregnet i overensstemmelse med grundforordningens artikel 9, stk. 6. Hvad angår disse eksporterende producenters anmodninger med henblik på beregning af en individuel dumpingmargen i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 6, og artikel 17, stk. 3, har Kommissionen i betragtning 64 til den midlertidige forordning fundet, at en individuel undersøgelse af disse ville være unødigt byrdefuldt og have forhindret, at undersøgelsen blev afsluttet rettidigt. Under disse omstændigheder er disse producenters antidumpingmargen blevet beregnet på grundlag af det vejede gennemsnit af dumpingmargenerne for de virksomheder, der indgik i stikprøven (betragtning 135 og 143 til den midlertidige forordning).

23 Et af de 13 selskaber, der oprindeligt indgik i stikprøven, besvarede ikke det antidumpingspørgeskema, som Kommissionen havde tilsendt det (betragtning 63 til den midlertidige forordning).

24 Hvad angår definitionen af EF-erhvervsgrenen har Kommissionen i betragtning 150 til den anfægtede beslutning bemærket, at klagerne stod for 42% af den samlede EF-produktion af den omhandlede vare. Det fremgår af betragtning 65 og 151 til den anfægtede forordning, at Kommissionen har udvalgt en stikprøve på 10 producenter på grundlag af disses produktion og etablering. Producenterne, som indgik i stikprøven, repræsenterede 10% af klagernes produktion. Det blev således fastslået, at de 814 EF-producenter, i hvis navn klagen var indgivet, udgjorde »EF-erhvervsgrenen« i henhold til grundforordningens artikel 5, stk. 4 (betragtning 152 til den midlertidige forordning).

25 Hvad angår navnene på de EF-producenter, der indgik i stikprøven, har Kommissionen bemærket, at visse inden for Fællesskabet havde kunder, som ligeledes købte varer i Kina og Vietnam, og at de havde en direkte fordel af denne import. Disse producenter er derfor i »en følsom position«, eftersom visse af deres kunder kunne tage det ilde op, at de indgiver eller støtter en klage over en påstået skadelig dumping. Disse producenter var derfor af den opfattelse, at de risikerede en »negativ reaktion« fra visse af deres kunder, f.eks. endda afbrydelse af deres forretningsforbindelser.

Kommissionen imødekom derfor anmodningen om fortrolighed fra selskaberne, der indgik i stikprøven, hvad angår udbredelsen af deres navn (ottende betragtning til den midlertidige forordning).

26 Hvad angår det niveau, de midlertidige antidumpingforanstaltninger skulle udgøre for at fjerne skaden, har Kommissionen i betragtning 284 til den midlertidige forordning præciseret, at en fortjenstmargen på 2% af omsætningen kunne anses for et passende niveau, som EF-erhvervsgrenen kunne forvente at opnå, hvis der ikke forelå skadevoldende dumping. Dette svarer ifølge den nævnte betragtning til den højeste fortjenstmargen opnået af EF-erhvervsgrenen i undersøgelsesperioden og navnlig i 2002, da de omhandlede landes markedsandele var forholdsvis begrænsede i forhold til de andele, de tegnede sig for i undersøgelsesperioden.

27 Ved skrivelser af 7. og 12. april 2006 tilsendte Kommissionen i medfør af grundforordningens artikel 14, stk. 2, og artikel 20, stk. 1, sagsøgerne henholdsvis en kopi af den midlertidige forordning og et dokument med oplysning om de væsentligste faktiske omstændigheder og overvejelser, der lå til grund for indførelsen af den midlertidige told (herefter »den foreløbige underretningsskrivelse«). Kommissionen opfordrede sagsøgerne til at fremsende eventuelle bemærkninger til disse dokumenter inden den 8. maj 2006.

28 Ved skrivelser af 8. maj 2006 fremsendte to af sagsøgerne, Brosmann Footwear (HK) (herefter »Brosmann«) og Lung Pao Footwear (Guangzhou) (herefter »Lung Pao«), deres bemærkninger til den midlertidige forordning og den midlertidige underretningsskrivelse til Kommissionen.

29 Den 2. juni 2006 afholdtes et møde mellem Lung Pao og Kommissionen i sidstnævntes kontorer.

30 Ved telefax af 8. juli 2006 tilsendte Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 20, stk. 2-4, sagsøgerne en endelig underretningsskrivelse vedrørende de væsentligste faktiske omstændigheder og overvejelser, der lå til grund for indførelsen af en endelig antidumpingtold. Kommissionen opfordrede sagsøgerne til at fremsende eventuelle bemærkninger til den endelige underretningsskrivelse inden den 17. juli 2006.

31 Ved skrivelse af 28. juli 2006 tilsendte Kommissionen sagsøgerne en supplerende endelig underretningsskrivelse.

32 Ved skrivelser af 27. juli og 2. august 2006 fremsendte tre af sagsøgerne, Brosmann, Seasonable Footwear (Zhongshan) og Lung Pao samt Novi Footwear (Far East) Pte Ltd, deres bemærkninger til den endelige underretningsskrivelse og den supplerende endelige underretningsskrivelse til Kommissionen. Ved skrivelse af 7. august 2006 fremsendte den sidste sagsøger, Risen Footwear (HK) Co., sine bemærkninger til den supplerende endelige underretningsskrivelse til Kommissionen.

33 Den 5. oktober 2006 vedtog Rådet for Den Europæiske Union forordning (EF) nr. 1472/2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse typer af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam (EUT L 275, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«). I henhold til den anfægtede forordning har Rådet indført en endelig antidumpingtold på import af fodtøj med overdel af læder eller kunstlæder undtaget sportsfodtøj, STAF-fodtøj, tøfler og andet hjemmefodtøj og fodtøj med beskyttelseståkappe med oprindelse i Kina, som henhører under flere klasser i den kombinerede nomenklatur (den anfægtede forordnings artikel 1). Den endelige antidumpingtoldsats, der beregnes på grundlag af nettoprisen frit leveret ved Fællesskabets grænse, er for fodtøj fra sagsøgernes produktion fastsat til 16,5%. I henhold til den anfægtede forordnings artikel 3 gjaldt denne for en periode på to år.

34 Hvad angår den omhandlede vare har Rådet bekræftet Kommissionens skøn (jf. præmis 18 ovenfor), hvorefter STAF-fodtøj skulle udelukkes fra definitionen heraf, hvorimod børnefodtøj skulle være omfattet heraf (betragtning 19 og 25 til den anfægtede forordning). Derimod har Rådet afslået anmodningerne om at udelukke seks typer fodtøj fra definitionen heraf, herunder fodtøj med patenteret teknologi. Rådet har i forhold til denne type fodtøj bemærket, at en patenteret teknologi ikke i sig selv i væsentlig grad ændrer ved, at der er tale om fodtøj til almindelig brug. Skoene konkurrerer således fortsat med EF-produktionen af den omhandlede vare (betragtning 37 til den anfægtede forordning).

35 Hvad angår stikprøvens repræsentativitet af kinesiske producenter har Rådet i betragtning 44 til den anfægtede forordning understreget, at de virksomheder, der indgik heri, udgjorde mere end 12% af eksporten til Fællesskabet fra producenter, der havde samarbejdet. Eftersom grundforordningens artikel 17 ikke fastsætter en tærskel for repræsentativitetsniveauet, er den fastsatte stikprøve repræsentativ i henhold til denne bestemmelse.

36 Rådet har ligeledes i betragtning 46 til den anfægtede forordning præciseret, at den anvendte metode tilsigtede at sikre den størst mulige repræsentativitet for stikprøverne og at medtage nogle virksomheder med et repræsentativt salg på hjemmemarkedet i den største repræsentative eksportmængde, som det var muligt at undersøge.

37 Hvad angår stikprøven af EF-producenterne har Rådet i betragtning 53-59 til den anfægtede forordning afvist alle de klagepunkter, der rejste tvivl om dens repræsentativitet og følgelig bekræftet Kommissionens vurderinger i den midlertidige forordning (jf. præmis 24 ovenfor).

38 Rådet har viet betragtning 60-65 til den anfægtede forordning til spørgsmålene om flere selskabers anmodninger om tildeling af SEM-status, som Kommissionen ikke har taget stilling til.

39 I henhold til disse betragtninger udgør den omstændighed, at Kommissionen ikke individuelt har besvaret de anmodninger, den var forelagt i den henseende, ikke en tilsidesættelse af grundforordningen. Dette er derimod i overensstemmelse med grundforordningens artikel 17. Stikprøvemetoden fastsat i nævnte artikel finder ligeledes anvendelse, når et stort antal af de berørte selskaber anmoder om enten SEM-status eller TI. I denne sag gav det usædvanligt store antal anmodninger fra de berørte selskaber ikke myndigheden andre muligheder end udelukkende at undersøge de anmodninger, der kom fra selskaber omfattet af stikprøvekontrollen, for at forene de krav, der følger af en så individualiseret vurdering af sagsakterne som muligt inden for de obligatoriske frister. Dette medførte, at der på alle selskaber, som ikke var omfattet af stikprøverne, anvendtes den vejede gennemsnitlige dumpingmargen for virksomhederne omfattet af stikprøven. Det følger heraf, at klagepunkterne fremsat under den administrative procedure, hvorefter beregningen af dumpingen ikke er repræsentativ, heller ikke kan tages til følge.

40 Disse betragtninger gælder ligeledes for anmodningerne om tildeling af TI.

41 Hvad angår definitionen af EF-erhvervsgrenen har Rådet i betragtning 157 til den anfægtede forordning fremhævet, at alle klagerne samarbejdede ved undersøgelsen. Der blev kun udsendt fuldstændige spørgeskemaer om skaden til EF-producenterne i stikprøven, hvilket følger af selve stikprøveudtagningens natur (betragtning 158 til den anfægtede forordning).

42 Hvad angår niveauet for de endelige antidumpingforanstaltninger har Rådet i betragtning 292 til den anfægtede forordning henvist til oplysninger fra EF-erhvervsgrenen efter indførelsen af den midlertidige told, som viste, at en fortjenstmargen på 2%, der

var fastsat i den midlertidige forordning (jf. præmis 26 ovenfor), skulle genundersøges. Rådet har på baggrund heraf fastsat denne fortjenstmargen til 6% af EF-erhvervsgrenens omsætning, hvorved det har præciseret, at denne havde opnået en sådan fortjenstmargen på fodtøj, der ikke er udsat for væsentlig skadevoldende dumping.

Retsforhandlingerne for Retten og parternes påstande

43 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. december 2006 anlagde sagsøgerne denne sag.

44 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 26. marts 2007 anmodede Kommissionen om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Ved skrivelse af 27. august 2007 meddelte Kommissionen Retten, at den frafaldt interventionsindlæg, men at den eventuelt ville deltage i retsmødet.

45 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 5. april 2007 anmodede CEC om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande.

46 Ved begæringer indleveret til Rettens Justitskontor den 21. maj 2007 og 30. maj 2008 har sagsøgerne anmodet om, at visse dokumenter og oplysninger indeholdt i deres processkrifter udelukkes fra akterne tilsendt CEC i medfør af artikel 116, stk. 2, i Rettens procesreglement. De har med henblik herpå fremsendt en ikke fortrolig udgave af de pågældende dokumenter.

47 Ved kendelse af 2. august 2007 gav formanden for Rettens Anden Afdeling tilladelse til, at Kommissionen og CEC kunne intervenere.

48 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 27. august 2007 har CEC erklæret, at sammenslutningen ikke havde indsigelser over for sagsøgerens begæring om fortrolig behandling.

49 CEC har afgivet interventionsindlæg den 19. september 2007.

50 Da sammensætningen af Rettens afdelinger er blevet ændret, er den refererende dommer blevet tilknyttet Ottende Afdeling, og den foreliggende sag er følgelig blevet henvist til denne afdeling.

51 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

52 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål under retsmødet den 11. februar 2009.

53 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den pålægger fodtøj eksporteret af sagsøgerne antidumpingtold.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

54 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning af sagen eller frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

55 Kommissionen har nedlagt påstand om, at Rådet frifindes.

56 CEC har nedlagt følgende påstande:

— Rådet frifindes.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale dets omkostninger ved interventionen.

Retlige bemærkninger

57 Sagsøgerne har til støtte for søgsmålet fremsat følgende otte anbringender:

— Der er sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), og artikel 9, stk. 5, samt af ligebehandlingsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

— Der er sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), og artikel 18 samt af sagsøgernes ret til forsvar.

— Der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn og sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5, stk. 4.

— Der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn samt sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 4, samt artikel 2 og 3.

— Der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn samt sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 17 og artikel 253 EF.

— Der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn samt sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, og artikel 253 EF.

— Der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn og sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2.

— Der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn og sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 4.

58 Eftersom de to første anbringender vedrører Kommissionens påståede fejl, idet den har afslået at tildele sagsøgerne SEM-status eller TI uden at undersøge deres anmodninger om SEM-status eller TI, skal de behandles samlet.

De to første anbringender om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b) og c), artikel 9, stk. 5, og artikel 18, af ligebehandlingsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning samt retten til forsvar

Parternes argumenter

59 Som led i det første anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen og Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 7, og artikel 9, stk. 5, idet de udelukkende har undersøgt anmodninger om SEM-status eller TI fra selskaber, der indgik i stikprøven af eksporterende producenter.

60 Det fremgår nemlig af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), at institutionerne hvad angår import med oprindelse i Kina skal fastsætte den normale værdi i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1-6, forudsat at de omhandlede producenter indgiver

»behørigt« udfærdigede anmodninger. Det fremgår endvidere af grundforordningens artikel 9, stk. 5, andet afsnit, at den normale værdi, såfremt SEM-status ikke tildeles, kan sammenlignes med den pågældende eksportørs eksportpris (TI), forudsat at eksportøren indgiver en behørigt dokumenteret anmodning, der godtgør, at betingelserne i denne bestemmelse er opfyldt.

61 Som det fremgår af ordlyden af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), og artikel 9, stk. 5, finder de, som deres affattelse bekræfter, kun individuel anvendelse, eftersom de forudsætter, at der tages hensyn til hver omhandlet eksportørs egne kendetegn.

62 Bestemmelserne om stikprøver vedrører et begrænset antal forhold om beregningen af dumpingmarginer i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 11, eller beregningen af skaden og vedrører ikke de økonomiske betingelser, hvorunder hvert selskab virker, hvilke forhold ikke kan være genstand for en stikprøve. Grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), og artikel 9, stk. 5, fratages deres betydning, såfremt institutionerne ved anvendelsen af stikprøver var frigjort fra forpligtelserne, ifølge disse bestemmelser, hvis ordlyd i øvrigt er bindende og ikke overlader nogen skønsmargen. Det relevante spørgsmål er således ikke, om institutionerne har anvendt grundforordningens artikel 17 rigtigt til beregningen af dumpingmarginen, men om de er berettiget til at anvende denne bestemmelse for se bort fra anmodningerne om SEM-status eller TI fra operatører, der ikke indgik i stikprøven, og følgelig behandle selskaber, hvis anmodning skulle tiltrædes, identisk med selskaber, hvis anmodning skulle afvises.

63 Når stikprøver anvendes, skal institutionerne således anvende den vejede gennemsnitlige dumpingmargen, som er fastsat for selskaberne med SEM-status eller i givet fald TI, omfattet af stikprøven på de selskaber, der ikke indgik i stikprøven, men hvis anmodning om SEM-status eller TI er blevet taget til følge. Rettens praksis skal fortolkes således, at den er til hinder for et automatisk afslag på SEM-status eller TI for selskaber, der »fortjener« det.

64 Den praksis, institutionerne tidligere havde fulgt i to andre sager, bekræftede, at hver anmodning om SEM-status eller TI skal undersøges individuelt. Institutionerne kan endvidere ikke påberåbe sig administrative vanskeligheder som begrundelse for den manglende overholdelse af deres pligt til at undersøge hver anmodning af SEM-status eller TI, eftersom blot et lille antal yderligere ansatte ville være tilstrækkeligt til denne undersøgelse.

65 Endvidere udgør institutionernes tilgang en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, idet selskaber, som har samarbejdet, indgivet de nødvendige oplysninger til stikprøven, indgivet anmodninger om SEM-status eller TI og »fortjente« at få tildelt SEM-status eller TI, behandles identisk med selskaber, der ikke har indgivet disse oplysninger, ikke har indgivet sådanne anmodninger eller ikke »fortjente« SEM-status eller TI. Denne ulige behandling kan hverken objektivt begrundes i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 3, som udelukkende vedrører beregningen af en dumpingmargen og ikke undersøgelsen af anmodninger om SEM-status eller TI, eller ud fra vanskeligheder. I denne sag skulle alle de producenter, som ikke var omfattet af stikprøven, men »fortjente« at få tildelt SEM-status, være tildelt en dumpingmargen, der svarede til den for Foshan City Nanhai Golden Step Industrial Co., Ltd indrømmede (9,7%), som var det eneste selskab i stikprøven, der fik tildelt SEM-status.

66 Den manglende undersøgelse af anmodningerne om SEM-status eller TI udgør ligeledes en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, eftersom institutionernes hidtidige praksis samt opfordringen til eksportørerne gennem indledningsmeddelelsen til inden for en bestemt frist at fremsætte deres anmodninger om SEM-status eller TI skabte en berettiget forventning hos sagsøgerne om, at institutionerne ville foretage en individuel undersøgelse af anmodningerne for at pålægge operatørerne en dumpingmargen, der gjaldt efter betragtningerne fremsat i præmis 63 ovenfor. En anderledes fortolkning af indledningsmeddelelsen ville medføre en accept af, at Kommissionen, uden imidlertid at have til hensigt at undersøge alle eksportørernes oplysninger, kunne anmode eksportørerne om at afsætte deres midler til at fremlægge til støtte for deres anmodninger om SEM-status eller TI, inden stikprøven blev sammensat. Endvidere er affattelsen af indledningsmeddelelsen identisk med meddelelsen offentliggjort i to andre procedurer, hvor Kommissionen ligeledes havde undersøgt anmodningerne om SEM-status eller TI fremsat af operatører, der ikke indgik i stikprøven.

67 Som led i det andet anbringende har sagsøgerne først og fremmest påberåbt sig grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), hvorefter spørgsmålet, om en producent opfylder kravene til at få tildelt SEM-status, skal behandles inden tre måneder efter iværksættelsen af undersøgelsen. Der er tale om en bindende processuel frist, som Kommissionens skal overholde. Kommissionen har ved ikke at træffe en afgørelse herom inden for denne frist tilsidesat ovennævnte bestemmelse.

68 Endvidere har sagsøgerne påberåbt sig en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 18, stk. 3 og 4, hvorefter institutionerne ikke bør se bort fra oplysninger indgivet af de berørte parter, selv om de ikke er fyldestgørende i enhver henseende, og bør underrette de parter, hvis oplysninger afvises, og give dem mulighed for at fremlægge supplerende forklaringer. Disse bestemmelser, som finder anvendelse, når Kommissionen skal tage stilling til anmodninger om SEM-status eller TI, betyder, at institutionen var forpligtet til at give sagsøgerne begrundede oplysninger i denne henseende. Kommissionen har imidlertid først besvaret sagsøgernes bemærkninger i den endelige underretningsskrivelse ved at henvise til det usædvanligt store antal fremsatte anmodninger om SEM-status eller TI. Eftersom Kommissionen havde kendskab til antallet af anmodninger om SEM-status eller TI inden slutningen af juli 2005, var den ikke forhindret i at underrette sagsøgerne om, at deres anmodninger ikke ville blive undersøgt, umiddelbart efter, at fristen på tre måneder fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), udløb eller senest i den midlertidige forordning. Institutionerne har hermed ubegrundet afvist oplysninger fremlagt af sagsøgerne og følgelig tilsidesat grundforordningens artikel 18, stk. 3 og 4.

69 Selv om det er rigtigt, at indledningsmeddelelsen underrettede de operatører, der ønskede en individuel dumpingmargen i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 3, om, at det ikke var sikkert, at deres anmodning ville blive taget til følge, gælder det dog fortsat, at denne meddelelse ikke præciserede, at Kommissionen forbeholdt sig ret til ikke at besvare anmodningerne om SEM-status eller TI i modsætning til hidtidig praksis.

70 Kommissionen har ligeledes tilsidesat sagsøgernes ret til forsvar, idet den i den midlertidige underretningsskrivelse ikke har angivet, at deres anmodninger om SEM-status eller TI ikke ville blive behandlet, hvorimod de eksportører, der indgik i stikprøven, modtog en meddelelse om deres respektive anmodninger. Sagsøgerne har udelukkende modtaget et svar gennem den endelige underretningsskrivelse.

71 Rådet har, støttet af Kommissionen og CEC, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

72 For det første skal det bemærkes, at anvendelsen af stikprøver i henhold til affattelsen af grundforordningens artikel 17, stk. 1 og 3, som metode, der giver mulighed for at imødegå det betydelige antal ansøgere, eksportører, importører, varetyper eller varetransaktioner, udgør en begrænsning af undersøgelsen. Denne vurdering bekræftes af grundforordningens artikel 9, stk. 6, hvorefter de producenter, der ikke indgår i stikprøven, ikke er omfattet af undersøgelsen.

73 Grundforordningen bestemmer imidlertid, at institutionerne, når denne begrænsning foretages, skal opfylde to krav. Først og fremmest skal den iværksatte stikprøve være repræsentativ i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 1 og 2. Endvidere bestemmer grundforordningens artikel 9, stk. 6, at den dumpingmargen, som fastsættes for de producenter, der ikke indgik i stikprøven, ikke må overstige den vejede gennemsnitlige dumpingmargen fastsat for parterne i stikprøven.

74 For det andet giver sidstnævnte bestemmelse læst i sammenhæng med grundforordningens artikel 17, stk. 3, som den henviser til, mulighed for, at hver producent, der

ikke indgik i stikprøven, kan anmode om individuel beregning af dumpingmarginen på betingelse af, at der fremlægges alle nødvendige oplysninger inden for de fastsatte frister i den forbindelse, og at denne operation hverken gør Kommissionens opgave unødigt byrdefuld eller forhindrer, at undersøgelsen bliver afsluttet rettidigt.

75 For det tredje bestemmer grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b), at den normale værdi fastsættes i overensstemmelse med stk. 1-6, hvis det på grundlag af henvendelser fra en eller flere producenter, der er omfattet af undersøgelsen, godtgøres, at betingelserne i samme stykkes litra c) er opfyldt.

76 Som Rådet har gjort gældende, kan de producenter, der ikke indgik i stikprøven, således udelukkende i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 3, anmode om beregning af en individuel dumpingmargen, der forudsætter, at en anmodning om SEM-status eller TI accepteres, når der er tale om et land omhandlet af denne forordnings artikel 2, stk. 7, litra b). Imidlertid giver sidstnævnte bestemmelse Kommissionen beføjelse til at vurdere, om undersøgelse af dem i betragtning af antallet af anmodninger om SEM-status eller TI gør dens opgave unødigt byrdefuld eller forhindrer, at undersøgelsen afsluttes rettidigt.

77 Det følger først og fremmest af det ovenstående, at grundforordningen, såfremt der anvendes stikprøver, ikke tildeler de operatører, der ikke indgik i stikprøven, en ubetinget ret til at få beregnet en individuel dumpingmargen. Accepten af en sådan anmodning afhænger nemlig af Kommissionens beslutning vedrørende anvendelse af grundforordningens artikel 17, stk. 3.

78 Herudover er Kommissionen ikke forpligtet til at undersøge anmodninger om SEM-status eller TI fra operatører, der ikke indgik i stikprøven, når den som led i anvendelsen af grundforordningens artikel 17, stk. 3, har fastslået, at beregningen af individuelle dumpingmarginer gør dens opgave unødigt byrdefuld eller forhindrer undersøgelsen i at blive afsluttet rettidigt, eftersom tildelingen af SEM-status eller TI i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), udelukkende tjener til

at fastsætte metoden til beregning af den normale værdi med henblik på at beregne disse marginer.

79 Endelig anfægtes det i denne sag ikke, at beregningen af de individuelle dumpingmarginer for alle operatører, som ikke indgik i stikprøven, og som har indgivet anmodninger herom, gør institutionernes opgave unødigt byrdefuld eller forhindrer, at undersøgelsen afsluttes rettidigt.

80 Sagsøgernes argumentation om, at Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b) og c), er forpligtet til at undersøge anmodninger om SEM-status eller TI fra operatører, der ikke indgik i stikprøven, også når en individuel dumpingmargen ikke anvendes på dem, kan dermed ikke tages til følge. Det skal i den forbindelse tilføjes, at retspraksis som påberåbt af sagsøgerne, hvorefter Kommissionen tager stilling til tildeling af SEM-status på baggrund af en undersøgelse af hver anmodning, den forelægges, ikke medfører, at denne institution skal undersøge hver anmodning, selv når den ikke planlægger at beregne de individuelle dumpingmarginer i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 3.

81 Det samme gælder for sagsøgernes argument om en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet mellem de selskaber, der indgik i stikprøven, og dem, der ikke er omfattet heraf (jf. præmis 65 ovenfor). Disse to selskabeskategorier befinder sig nemlig i forskellige situationer, eftersom Kommissionen for det første nødvendigvis skal beregne en individuel dumpingmargen, hvilket forudsætter en undersøgelse og accept af en anmodning om SEM-status eller TI, mens den ikke er forpligtet til at fastsætte en individuel margen for de sidste. En overholdelse af ligebehandlingsprincippet, som dels forbyder, at ens situationer behandles forskelligt, dels at forskellige situationer behandles ens, medmindre der foreligger objektive grunde herfor, kræver følgelig ikke, at disse to kategorier selskaber behandles ens.

82 Hvad angår argumentet om en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet mellem de selskaber, der ikke indgik i stikprøven, kan det, i modsætning til, hvad sagsøgerne har

gjort gældende, i denne sag ikke antages, at dette princip pålagde Kommissionen at tage stilling til samtlige anmodninger om SEM-status eller TI, den er forelagt, hvorfor den gennemsnitlige dumpingmargen for de selskaber, som indgik i stikprøven, og som fik tildelt SEM-status eller TI, kan anvendes på de producenter eller eksportører, som ikke indgik i stikprøven, men som fik tildelt SEM-status eller TI.

83 Som bemærket i præmis 76-80 ovenfor, er institutionerne, såfremt antallet af anmodninger om SEM-status eller TI er så stort, at undersøgelsen heraf forhindrer institutionerne i at afslutte undersøgelsen rettidigt, i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 3, nemlig ikke forpligtet til at tage stilling til alle disse anmodninger, selv ikke med det ene formål at sondre, i relation til de selskaber, der ikke indgik i stikprøven, mellem dem, som muligvis kunne få tildelt SEM-status eller TI, for at anvende den gennemsnitlige dumpingmargen for de selskaber, som var omfattet af stikprøven, og som havde fået tildelt SEM-status eller TI, på disse uden dog at beregne en individuel dumpingmargen.

84 I denne sag var Kommissionen forelagt 141 anmodninger om SEM-status eller TI fra kinesiske eksporterende producenter, hvorfor Kommissionen med føje fandt, at antallet af anmodninger var åbenbart for stort til at undersøge dem individuelt uden at forhindre, at undersøgelsen blev afsluttet rettidigt, selv om det forudsættes, at det havde været muligt at undersøge dem udelukkende på baggrund af en dokumentanalyse, uden at det havde været nødvendigt at efterprøve disse oplysninger ved kontrolbesøg hos de pågældende producenter eller eksportører.

85 Det skal dermed under hensyn til det usædvanligt store antal anmodninger, der var forelagt Kommissionen i denne sag, fastslås, at den ikke har overskredet sin skønsbeføjelse i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 3, ved ikke at tage stilling til alle anmodningerne om SEM-status eller TI, den var forelagt af selskaber, der ikke indgik i stikprøven, eftersom den forskelsbehandling, sagsøgerne har påberåbt sig, umiddelbart hænger sammen med stikprøveteknikken ifølge grundforordningens artikel 17.

86 Selv om Kommissionen således med føje kunne handle på den af sagsøgerne i præmis 63 ovenfor beskrevne måde, var den hverken i henhold til grundforordningen eller til ligebehandlingsprincippet tvunget til at følge denne fremgangsmåde.

87 De samme betragtninger gælder for undersøgelsen af anmodninger af TI fra selskaber, der ikke indgik i stikprøven.

88 Hvad angår den påståede tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning følger det af fast retspraksis, at dette princip gælder for enhver retsundergiven med begrundede forventninger, som en fællesskabsinstitution har givet anledning til. I øvrigt kan ingen påberåbe sig en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, såfremt administrationen ikke har afgivet præcise løfter (Domstolens dom af 22.6.2006, forenede sager C-182/03 og C-217/03, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen, Sml. I, s. 5479, præmis 147).

89 Det følger af indledningsmeddelelsens punkt 5.1, litra a), nr. i), fjerde led, og navnlig af fodnote 1 indsat under dette punkt, at Kommissionen oplyste de pågældende operatører om muligheden for at anvende stikprøver i henhold til grundforordningens artikel 17, og at selskaber, der ikke indgik i stikprøven, i dette tilfælde kunne anmode om beregning af individuelle marginer i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 3. Denne oplysning blev gentaget i indledningsmeddelelsens punkt 5.1, litra b). Den omstændighed, at de pågældende operatører blev opfordret til at indgive en anmodning om SEM-status eller TI, svarer således ikke til et præcist, ubetinget og samstemmende løfte om, at de ville blive undersøgt.

90 I forlængelse heraf skal det ligeledes fastslås, at det forhold, at Kommissionen over et betydeligt tidsrum ikke har reageret, ikke kan anses for at udgøre et løfte, ikke kunne skabe en berettiget forventning hos sagsøgerne. Denne manglende reaktion påvirker nemlig ikke betydningen af den klare formulering anvendt i indledningsmeddelelsen.

91 Hvad angår klagepunktet om brud på den praksis, som institutionerne tidligere har fulgt som led i tidligere undersøgelser, skal det påpeges, at Kommissionen ikke har overskredet sin skønsmargen i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 3, ved at finde, at undersøgelsen af alle anmodningerne om SEM-status eller TI fra de kinesiske eksporterende producenter, der ikke var omfattet af stikprøven, ville have forhindret den i at afslutte undersøgelsen rettidigt i henhold til grundforordningens frister (jf. præmis 84 ovenfor). Det er fast retspraksis, at når institutionerne har et skøn med hensyn til valget af de midler, der er nødvendige for at virkeliggøre deres politik, kan de erhvervsdrivende ikke have nogen berettiget forventning om, at det oprindeligt valgte middel vil blive opretholdt, idet dette middel kan blive ændret af institutionerne som led i udøvelsen af deres kompetence (Domstolens dom af 7.5.1987, sag 258/84, Nippon Seiko mod Rådet, Sml. s. 1923, præmis 34, og af 10.3.1992, sag C-171/87, Canon mod Rådet, Sml. I, s. 1237, præmis 41).

92 Eftersom Kommissionen i betragtning af det ovenstående ikke har begået en fejl ved at undlade at undersøge sagsøgernes anmodninger om SEM-status eller TI, kan sagsøgerne ikke med retsvirkning gøre gældende, at fristen på tre måneder fastsat i grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra c), er overskredet (jf. præmis 3 og 67 ovenfor), idet denne frist vedrører tilfælde, hvor Kommissionen er forpligtet til at undersøge disse anmodninger.

93 Hvad angår argumentet om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 18, stk. 3 og 4, skal det i overensstemmelse med Rådets opfattelse slås fast, at denne bestemmelse ikke forpligter institutionerne til at undersøge anmodninger om SEM-status eller TI fra selskaber, der ikke indgår i stikprøven. Eftersom Kommissionen, henset til ovenstående betragtninger, var berettiget til ikke at undersøge og følgelig til ikke at tage stilling til anmodninger om SEM-status eller TI fra producenter, der ikke indgik i stikprøven, kan grundforordningens artikel 18 således ikke fortolkes som foreslået af sagsøgerne.

94 Hvad endelig angår den påståede tilsidesættelse af retten til forsvar skal det bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at de virksomheder, der er omfattet af en undersøgelse forud for vedtagelsen af en antidumpingforordning, i medfør af princippet om retten til forsvar skal have mulighed for under den administrative procedure

effektivt at fremsætte deres bemærkninger vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder samt vedrørende de beviser, hvorpå Kommissionen støtter sin vurdering af, at der foreligger dumping og en deraf følgende skade (Domstolens dom af 27.6.1991, sag C-49/88, Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, Sml. I, s. 3187, præmis 17, og af 3.10.2000, sag C-458/98 P, Industrie des poudres sphériques mod Rådet, Sml. I, s. 8147, præmis 99, samt Rettens dom af 19.11.1998, sag T-147/97, Champion Stationery m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 4137, præmis 55, og af 21.11.2002, sag T-88/98, Kundan og Tata mod Rådet, Sml. II, s. 4897, præmis 132).

95 I denne sag skal det, som det fremgår af betragtning 62, 64, 135 og 143 til den midlertidige forordning, bemærkes, at Kommissionen har anført, at en eventuel antidumpingtold på de producenter, der ikke indgik i stikprøven, ville blive beregnet i overensstemmelse med grundforordningens artikel 9, stk. 6, og at disse producenters antidumpingmargen blev beregnet på grundlag af det vejede gennemsnit af dumpingmarginerne for de virksomheder, der indgik i stikprøven.

96 Kommissionen har således i den midlertidige forordning fremlagt sine synspunkter hvad angår beregningsmetoden til dumpingmarginen for de operatører, der ikke indgik i stikprøven, hvilket bestod i at anvende den gennemsnitlige dumpingmargen for selskaberne i stikprøven. Denne metode betød, at anmodninger om SEM-status eller TI fra disse operatører ikke blev undersøgt, idet en sådan undersøgelse ikke er nyttig som led i den pågældende procedure.

97 Det følger heraf, at sagsøgerne fra tidspunktet for meddelelsen af den midlertidige forordning og den midlertidige underretningsskrivelse havde mulighed for at fremsætte deres synspunkter om Kommissionens metode til beregning af deres dumpingmargen, hvorfor deres ret til forsvar ikke er blevet tilsidesat.

98 Det følger heraf, at de to første anbringender må forkastes.

Det tredje anbringende om anlæggelsen af et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5, stk. 4, som følge af Kommissionens manglende beviser til støtte for EF-erhvervsgrenens klage

Parternes argumenter

99 Sagsøgerne har gjort gældende, at EF-institutionerne har begået en fejl ved definitionen af EF-erhvervsgrenen, der støtter den klage, der dannede baggrund for den pågældende antidumpingprocedure. EF-administrationen har således tidligere haft den opfattelse, at udelukkende EF-producenter, der samarbejder i proceduren ved at indgå i stikprøven eller ved at fremlægge brugbare oplysninger, kan anses for at støtte klagen.

100 I denne sag var der kun ti anmodninger om at deltage i stikprøven af EF-producenter fremsat af de operatører, der endelig indgik i stikprøven. Blandt de 814 klagende selskaber havde kun ti fremlagt betydelige oplysninger og kunne følgelig anses for selskaber, der havde samarbejdet i undersøgelsen. Der skulle således kun tages hensyn til disse selskaber ved definitionen af EF-erhvervsgrenen. Disse selskaber stod kun for 4,2% af EF-produktionen, hvorfor grænsen på 25% i henhold til grundforordningens artikel 5, stk. 4, ikke var nået.

101 Rådets oplysninger i svarskriftet om undersøgelsesmetoden af graden af EF-erhvervsgrenens støtte til klagen blev ikke meddelt sagsøgerne under den administrative procedure. Den omstændighed, at det ikke fremgår af den anfægtede forordning, hvordan institutionerne har målt EF-erhvervsgrenens støtte til klagen, udgør en begrundelsesmangel. Manglen på disse oplysninger udgør ligeledes en tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar. Endvidere har Kommissionen tilsidesat grundforordningens

artikel 6, stk. 1, og artikel 17, idet den har samlet oplysninger om EF-erhvervsgrenens støtte til klagen, inden den påbegyndte undersøgelsen ved offentliggørelsen af indledningsmeddelelsen. Selv om det forudsættes, at undersøgelsen gyldigt kunne begynde inden offentliggørelsen af indledningsmeddelelsen, betyder det under alle omstændigheder, at den anfægtede forordning blev vedtaget efter udløbet af fristen for afslutning af undersøgelsen på 15 måneder fastsat i grundforordningens artikel 6, stk. 9. Endelig har sagsøgerne bemærket, at Kommissionen ved, inden den indledte undersøgelsen, at undersøge, om EF-erhvervsgrenen støttede klagen, ikke har efterprøvet tilstrækkeligt, om EF-producenterne, der støttede klagen, stod for 25% af den samlede produktion af EF-erhvervsgrenens lignende vare i henhold til grundforordningens artikel 5, stk. 4. Støtten af en klage i henhold til grundforordningens artikel 5, stk. 4, forudsætter nemlig, at den, der erklærer støtte, er bevidst om de pligter, vedkommendes deltagelse i stikprøven af EF-producenter medfører, såsom besvarelse af et spørgeskema om skaden og accept af at underkaste sig kontrolbesøg på stedet. En enkelt erklæring inden indledningen af undersøgelsen kan ikke godtgøre en støtte i henhold til grundforordningens artikel 5, stk. 4.

102 Rådet har, støttet af Kommissionen og CEC, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

103 Som det fremgår af grundforordningens artikel 5, stk. 1 og 4, indledes en antidumpingundersøgelse gyldigt, medmindre artikel 5, stk. 6, finder anvendelse, såfremt der indgives en klage på vegne af EF-erhvervsgrenen. En klage anses for at være indgivet af eller på vegne af EF-erhvervsgrenen, når den er støttet af EF-producenter, der for den samme vare står for mere end 50% af den samlede produktion af den samme vare skabt af den del af EF-erhvervsgrenen, der støtter eller er imod klagen. Endvidere skal de producenter, som udtrykkeligt støtter klagen, ligeledes stå for mindst 25% af den samlede produktion af den samme vare fremstillet af EF-erhvervsgrenen.

104 Hvad angår begrebet »støtte« skal det bemærkes, at en klage i henhold til grundforordningens artikel 5, stk. 2, skal indeholde beviser for, at der foreligger dumping, skade og årsagssammenhæng mellem de to. En klage skal i den forbindelse indeholde en række oplysninger, som den klagende part med rimelighed kan forventes at være i besiddelse af.

105 Den eller de klagende og personer, i hvis navn en klage er indgivet, skal således for at støtte en klage indgivet af eller på vegne af EF-erhvervsgrenen for det første fremlægge de oplysninger, som Kommissionen anmoder om for at efterprøve, om de gældende betingelser for at pålægge antidumpingtold er opfyldt, og, for det andet, samtykke til at underkaste sig enhver kontrol, som Kommissionen kan udføre for at undersøge, om de fremlagte forhold svarer til virkeligheden. I betragtning af, at der ikke foreligger andre tvangsundersøgelsesmuligheder, er parternes besvarelse af spørgeskemaet, der omhandles i grundforordningens artikel 6, stk. 2, og den efterfølgende undersøgelse, som Kommissionen kan foretage på stedet efter artikel 16 i samme forordning, afgørende for antidumpingprocedurens gennemførelse (Rettens dom af 13.7.2006, sag T-413/03, Shandong Reipu Biochemicals mod Rådet, Sml. II, s. 2243, præmis 65).

106 Følgelig har Kommissionen for at efterprøve, om støtten til klagen opfyldte tærsklen i grundforordningens artikel 5, stk. 4, med rette ikke taget hensyn til en producent, som ikke har til hensigt at fremlægge forhold til støtte af en klage, der er indgivet af denne eller på vegne af denne, eller at tillade, at begrundelsen for en sådan klage efterprøves. Når en EF-producent erklærer, at man ikke accepterer efterprøvelse af de oplysninger, den fremlægger til støtte for en klage, indgivet af denne eller i dennes navn, skal vedkommende for det første anses for en producent, der nægter at samarbejde i henhold til grundforordningens artikel 18, stk. 1, og for det andet udelukkes fra den gruppe producenter, der støtter klagen i henhold til grundforordningens artikel 4, stk. 1, og artikel 5, stk. 4.

107 Denne tilgang er i overensstemmelse med grundforordningens artikel 6, stk. 8, hvorefter det, medmindre der ikke samarbejdes, i det omfang, det er muligt, skal sikres, at de oplysninger, som berørte parter meddeler, og som lægges til grund for de afgørelser, der træffes, er korrekte.

108 Som Rådet har anført i betragtning 156 til den anfægtede forordning, skal de EF-producenter, som står bag en klage, og som ikke har samarbejdet under undersøgelser, således udelukkes fra definitionen af EF-erhvervsgrenen. Kommissionen udsender, som Rådet har anført i svarskriftet, således, såfremt der anvendes stikprøver, som oftest et spørgeskema til hver kendt producent og anmoder om oplysninger om dens produktion og salg, idet Kommissionen spørger producenten, om denne vil udfylde spørgeskemaet om skaden og tillade en efterprøvelse på stedet, såfremt producenten indgår i stikprøven. Udelukkende producenter, der besvarer disse to spørgsmål bekræftende, skal anses for at samarbejde i undersøgelsen og kan således indgå i stikprøven. Derimod kan en producent, der erklærer ikke at ville deltage i stikprøven, følgelig ikke anses for at samarbejde i undersøgelsen, eftersom denne producent pr. definition hverken vil udfylde spørgeskemaet om skaden eller tillade en kontrol af dens svar. Disse foranstaltninger vedrører nemlig kun selskaber, der indgår i stikprøven.

109 Rådet har gjort gældende, at Kommissionen i denne sag under hensyn til det usædvanligt store antal EF-producenter anvendte en anderledes, men også gyldig fremgangsmåde. Kommissionen har således, i stedet for at tilsende hver EF-producent et spørgeskema, for det første anvendt oplysningerne om EF-produktionen, der fremgår af klagen, og for det andet samlet oplysningerne om støtten til klagen hos hver af de 814 producenter, der repræsenteres af CEC.

110 Endvidere har Rådet og Kommissionen under retsmødet anført, at dokumentet bilagt svarskriftet med titlen »Oplysninger om antidumpingklage vedrørende import af […] med oprindelse i […]« ikke var det, som rent faktisk blev sendt til EF-producenterne, og at Rådet fejlagtigt havde fremlagt dette dokument. Kommissionen har fremlagt et andet dokument, der blev tilsendt EF-producenterne for at kontrollere deres støtte til klagen. I modsætning til dokumentet fremlagt som bilag til svarskriftet henviser dette dokuments overskrift (Mulig indledning af en antidumpingundersøgelse vedrørende import af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam) udtrykkeligt til den pågældende undersøgelse, hvorfor det kan fastslås, at Kommissionen rent faktisk sendte dette dokument til EF-producenterne.

Kommissionen har ved dokumentet anmodet hver EF-producent, som var adressat herfor, om navnlig at anføre, om man støttede klagen, om man var imod den, eller om man forbeholdt sig, om man producerede og solgte den omhandlede vare på EF-markedet og i hvilke mængder, om man havde forbindelse med kinesiske eller vietnamesiske producenter eller eksportører af den omhandlede vare, og om man havde solgt den omhandlede vare importeret fra de pågældende tredjelande.

111 I dette dokuments indledning var det anført, at alle taloplysninger ville blive behandlet fortroligt, og at Kommissionen kunne efterprøve dem. Under disse omstændigheder var alle EF-producenter, der var adressat herfor, bekendt med, at alle oplysninger meddelt Kommissionen, herunder oplysninger, der eventuelt var indgivet som led i spørgeskemaet om skaden, ligeledes kunne efterprøves af Kommissionen. Det var endvidere i samme dokument anført, at grundforordningens artikel 5, stk. 4, var hjemmel for at anmode om disse oplysninger. Det fremgår af bilagslisten, der fremgår af det pågældende dokuments sidste side, at grundforordningens artikel 4 og 5 var bilagt hertil. I den forbindelse oplyste henvisningen til grundforordningens artikel 5 og inkluderingen af den i bilagene til det pågældende dokument EF-producenterne om, at klagen skulle indeholde en række beviser hvad angår tilstedeværelsen af dumping, skade og årsagssammenhæng mellem disse to og navnlig prisoplysninger.

112 Det skal under disse omstændigheder fastslås, at EF-producenternes erklæring om, at de støttede klagen, var tilstrækkelig til at godtgøre en støtte til klagen i henhold til grundforordningens artikel 5, stk. 4.

113 Hvad angår klagepunktet om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, stk. 1, og artikel 17, fordi Kommissionen har taget hensyn til oplysninger om

EF-produktionen, om klagernes klageret og om skaden indgivet før indledningen af undersøgelsen, skal det fastslås, at det ikke kan tages til følge.

114 Det skal nemlig for det første påpeges, at grundforordningens artikel 5, stk. 2, bestemmer, at klagen, som pr. definition indgives inden indledningen af undersøgelsen, skal indeholde en række beviser hvad angår tilstedeværelsen af dumping, skade og årsagssammenhæng mellem disse to. Endvidere bestemmer grundforordningens artikel 5, stk. 3, at Kommissionen i det omfang, det er muligt, undersøger, at oplysningerne i klagen er korrekte og så fyldestgørende, at det kan fastslås, at der foreligger tilstrækkeligt bevismateriale til at begrunde indledningen af en undersøgelse. Som Rådet har gjort gældende, er der intet til hinder for, at Kommissionen som led i undersøgelsen tager hensyn til oplysninger, der selvfølgelig er blevet indhentet inden indledningen af undersøgelsen.

115 For det andet skal det bemærkes, at Kommissionen inden indledningen af undersøgelsen skal efterprøve klagernes klageret.

116 Endelig skal det hvad angår klagepunktet om en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, stk. 9, som følge af, at den anfægtede forordning blev vedtaget efter udløbet af en frist på 15 måneder fastsat i denne bestemmelse, påpeges, at indledningen af undersøgelsen i henhold til denne bestemmelse udgør begyndelsen af fristen på 15 måneder fastsat for pålæggelse af endelig told.

117 Det skal imidlertid, som det fremgår af præmis 114-116 ovenfor, præciseres, at indledningen af undersøgelsen, selv om fristen på 15 måneder fastsat i grundforordningen for at pålægge endelig told skal beregnes fra det øjeblik, hvor Kommissionen foretager denne indledning, først sker, når Kommissionen har efterprøvet, at betingelserne herfor er opfyldt hvad angår såvel klagens indhold som klagerens eller klagernes klageret.

118 Sagsøgernes klagepunkter i den forbindelse skal således forkastes, idet den anfægtede forordning blev vedtaget inden for fristen på 15 måneder fastsat i grundforordningen.

119 Hvad angår klagepunkterne om tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar skal det bemærkes, at Kommissionen i en notits af 6. juli 2005, der findes i sagsakterne, anførte, at EF-produktionen blev vurderet til ca. 425 mio. par sko i 2004 og ca. 92 mio. par i første kvartal i 2005. Det fremgår endvidere af denne notits, at produktionen hos de selskaber, i hvis navn klagen var indgivet, udgjorde 190 mio. par sko i 2004 og ca. 44 mio. par sko i første kvartal i 2005, hvorfor disse selskaber stod for 44% af EF-erhvervsgrenen i 2004 og mere end 47% heraf i det første kvartal i 2005. Endvidere støttede 36 andre producenter klagen, hvilket forhøjede repræsentativiteten til mere end 45% i 2004 og mere end 48% heraf i første kvartal i 2005. Disse tal hidrører fra EF-producenterne og de organisationer, der samler disse. Endelig anfører den pågældende notits, at der ikke er fremsat indsigelser mod klagen, og den indeholder som bilag taloplysninger om seks (ikke udpegede) medlemsstaters samlede produktion i 2004 og i første kvartal i 2005.

120 Under disse omstændigheder skal det slås fast, at Kommissionen i modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, har fremlagt grundlaget for sin vurdering af klageretten for de selskaber, i hvis navn klagen var indgivet. Institutionerne har således overholdt sagsøgernes ret til forsvar.

121 Af de samme årsager skal det bemærkes, at institutionerne har opfyldt deres begrundelsespligt af deres retsakter retligt fyldestgørende.

122 Det følger heraf, at det tredje anbringende skal forkastes.

Det fjerde anbringende om et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 4, samt artikel 2 og 3

Parternes argumenter

123 Sagsøgerne har først og fremmest kritiseret institutionerne for at have givet den omhandlede vare en for bred definition ved heri at medtage varer, der var væsensforskellige hvad angår deres kendetegn, udseende, forbrugerens opfattelse heraf, deres stil, anvendelse og forhandlingskanalerne.

124 Endvidere har sagsøgerne bemærket, at institutionerne ved at lade fodtøj med patenteret teknologi være omfattet af undersøgelsen (jf. præmis 34 ovenfor) ligeledes ud fra denne betragtning har givet den omhandlede vare en for bred definition, hvilket førte dem til at drage urigtige slutninger. Dette fodtøjs fysiske og tekniske kendetegn er nemlig forskellige fra andet fodtøjs, da det har et »patenteret stødabsorberingssystem«, en mellemsål »som stødpude« og et »patenteret super-flexudstyr«. Dette fodtøj er tillige anderledes hvad angår fremstillingsprocessen, idet det har brug for adskilte produktionskæder og særlige maskiner. Herudover har sagsøgerne hvad angår den endelige anvendelse af dette fodtøj anført, at fodtøjet er bestemt til et »nichemarked«, der er en del af markedet for sundhedsfodtøj, og hvis målgruppe er kvinder med helbredsproblemer. Dette fodtøj sælges således i specialforretninger. Endelig har sagsøgerne bemærket, at den type fodtøj ikke produceres i Fællesskabet.

125 Institutionernes »urigtige klassificering« gav grundlag for en sammenligning af fodtøj fremstillet af læder af fuldstændig forskellig kvalitet. Men denne sammenligning giver ikke mening.

126 I den forbindelse fremgik eksemplerne på og oplysningerne om konteksten af tre dokumenter indgivet af Footwear Association of Importers and Retail chains (Den Europæiske Sammenslutning af skoimportører og -forhandlerkæder) under den administrative procedure.

127 Institutionerne har herved tilsidesat grundforordningens artikel 1, stk. 4, hvorefter udtrykket »samme vare« er en vare, der i enhver henseende er magen til den omhandlede vare. En sådan tilsidesættelse rejser tvivl om gyldigheden af undersøgelsens konklusioner som helhed.

128 Rådet har, støttet af Kommissionen og CEC, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

129 Det skal bemærkes, at sagsøgerne som led i dette anbringende har fremsat to klagepunkter. Det første vedrører definitionen af den omhandlede vare, som den er foretaget i betragtning 38 og 39 til den midlertidige forordning (jf. præmis 18 ovenfor) og bekræftet i betragtning 29 til den anfægtede forordning. Det andet vedrører, at undersøgelsen omfatter fodtøj, der anvender patenteret teknologi.

130 Hvad angår det første klagepunkt har sagsøgerne fremsat en generel påstand om, at den omhandlede vare som defineret i den midlertidige og den anfægtede forordning omfatter varer, der er væsensforskellige hvad angår deres kendetegn, udseende, forbrugerens opfattelse heraf, deres stil, anvendelse og forhandlingskanalerne.

Sagsøgerne har for eksemplets skyld henvist til hverdagssko samt vandresko, som er væsensforskellige i deres kendetegn og anvendelse og følgelig i forbrugernes opfattelse heraf.

131 Herved bemærkes, at definitionen af den omhandlede vare som led i en antidumpingundersøgelse skal hjælpe udarbejdelsen af listen over de varer, som i givet fald skal pålægges en antidumpingtold. Med henblik herpå kan institutionerne tage hensyn il flere faktorer såsom varens fysiske, tekniske og kemiske kendetegn samt dens anvendelse og alternative anvendelse, forbrugernes opfattelse heraf, forhandlingskanalerne, fremstillingsprocessen, produktionsomkostningerne, kvaliteten osv.

132 En påstand om, at en bestemt vare skal udelukkes fra definitionen af den omhandlede vare, skal støttes på argumenter for enten at godtgøre, at institutionerne har foretaget en urigtig vurdering af de forhold, de har fundet relevante, eller at anvendelsen af andre mere relevante forhold ville have udelukket denne vare fra definitionen af den omhandlede vare.

133 I denne sag har institutionerne lagt vægt på varernes væsentligste kendetegn, deres hovedanvendelse og forbrugernes opfattelse heraf. Sagsøgerne har blot generelt anført, at den omhandlede vare omfatter forskelligt fodtøj, ved eksempelvis at nævne hverdagssko og vandresko. Som bemærket i den foregående præmis er disse påstande dog kun sagsrelevante, såfremt de vedrører flere konkrete varer, der skal udelukkes fra definitionen af den omhandlede vare. Det følger heraf, at sagsøgernes argumentation højst kun kan vedrøre udelukkelsen af vandresko fra definitionen af den omhandlede vare. Imidlertid er det vigtige i denne sag, at fodtøj med overdel af læder, der har været genstand for denne procedure, har de samme væsentlige fysiske kendetegn og samme

anvendelse, og at der er konkurrence mellem forskellige kategorier fodtøj, navnlig beslægtede kategorier. Følgelig har institutionerne ikke anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at lade vandresko være omfattet af definitionen af den omhandlede vare.

134 Hvad angår argumenterne fremsat som led i bemærkningerne indgivet af Footwear Association of Importers and Retail chains under den administrative procedure, som indeholder »kontekstoplysninger« om dette anbringende (jf. præmis 126 ovenfor), skal det bemærkes, at bortset fra de selvstændige generelle påstande om definitionen af den omhandlede vare, vedrører de nævnte argumenter kriterierne anvendt for at inddele de forskellige typer fodtøj, der hører under definitionen af den omhandlede vare, under varekontrolnumre. Denne argumentation vedrører dermed ikke spørgsmålet, om visse typer fodtøj med overdel af læder skal være omfattet af den omhandlede vare, men om kriterierne, hvorefter inddelingen i kategorier af varer under den omhandlede vare skulle foretages. Disse argumenter har således ingen betydning som led i vurderingen af anbringendet. Af de samme årsager må argumenterne fremsat i replikken, hvorved man anfægter institutionernes vurdering af inddelingen i kategorier af fodtøjstyper, der hører under den omhandlede vare (jf. præmis 125 ovenfor), forkastes på grund af deres manglende betydning.

135 Hvad angår argumenterne om tilstedeværelsen af adskilte produktionskæder for at fremstille fodtøj, der anvender patenteret teknologi, den manglende EF-produktion af denne type fodtøj og tilstedeværelsen af et patent skal det bemærkes, at de ikke er afgørende. Fremstillingsmåden påvirker nemlig ikke i sig selv hverken forbrugernes opfattelse eller den alternative anvendelse af forskellige typer fodtøj, såfremt varernes fysiske kendetegn eller deres formål ikke er forskelligt. Det samme gælder for den manglende EF-produktion af fodtøj, der anvender en patenteret teknologi, da det afgørende spørgsmål er, om denne type fodtøj som følge af sine fysiske kendetegn, sit formål og dermed forbrugernes opfattelse heraf konkurrerer med fodtøj fra EF-produktionen. I den forbindelse skal det slås fast, at den omstændighed, at en type

fodtøj er beskyttet af et patent, ikke udgør en indikator for dens konkurrencemæssige stilling i forhold til varer med oprindelse i Fællesskabet.

136 Hvad angår det andet klagepunkt om, at fodtøj, der anvender en patenteret teknologi, er omfattet af definitionen af den omhandlede vare, skal det bemærkes, at argumenterne om, at dette fodtøj er bestemt til personer med ortopædiske problemer og udelukkende sælges i specialforretninger, kan så tvivl om institutionernes vurdering, for så vidt som de har ladet den type fodtøj være omfattet af definitionen af den omhandlede vare. Selv om det var godtgjort, at anvendelsen af den nævnte type fodtøj skete som led i en lægelig behandling af personer med ortopædiske problemer, og at disse varer kun forhandledes i specialbutikker, skulle det nemlig fastslås, at varen hverken har de samme fysiske kendetegn eller det samme formål som fodtøj, der ikke har sådanne kvaliteter. Forbrugernes opfattelse ville således være anderledes i den forbindelse.

137 Det må imidlertid fastslås, at sagsøgerne ikke har fremlagt beviser, der kan underbygge deres beskrivelse af denne type fodtøjs kendetegn og anvendelse. Hverken Brosmanns skrivelse af 8. maj 2006 (jf. præmis 26 ovenfor) eller bemærkningerne indgivet ved telefax af 29. november 2005 af Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen, som havde de pågældende patenter, indeholder nemlig beviser til støtte for påstandene heri. Der må til denne konklusion, som det fremgår af punkt 3.2.1.3 i skrivelsen af 8. maj 2006 og punkt 3.4 i telefaxen af 29. november 2005, føjes, at sagsøgerne med henvisningen til specialforretninger synes at mene andre forretninger end discountforretninger og stormagasiner. Den tilgang udelukker dog ikke, at specialforretninger, for så vidt som de udelukkende sælger sko, ligeledes sælger sko, der anvender en patenteret teknologi. Denne vurdering styrker Rådets opfattelse, hvorefter det slet ikke er utænkeligt, at forbrugernes valg på trods af det pågældende fodtøjs kvaliteter afhænger af personlige præferencer frem for omstændigheder, der vedrører lægelige overvejelser.

138 Herefter må det fjerde anbringende forkastes.

Det femte anbringende om et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 17 og artikel 253 EF

Parternes argumenter

139 Sagsøgerne har ud fra to omstændigheder anfægtet, at stikprøven af de kinesiske eksporterende producenter er repræsentativ. For det første er stikprøven i det væsentlige sammensat af operatører, der især fremstiller STAF-fodtøj, som imidlertid burde have været udelukket fra definitionen af den omhandlede vare (jf. præmis 18 og 34 ovenfor). For det andet har sagsøgerne påpeget flere »svagheder« hvad angår de kriterier, der er anvendt til at sammensætte den pågældende stikprøve, og de har som eksempel anført den omstændighed, at flere selskaber, som samarbejdede, og som ikke indgik i stikprøven, havde betydeligt større produktion, eksport og salg end de, der indgik heri.

140 Selv om det er rigtigt, at Rådet i betragtning 43 til den anfægtede forordning anførte, at udelukkelsen af STAF-fodtøj ikke »i nævneværdig grad påvirkede« stikprøvernes repræsentativitet, er det dog en kendsgerning, at institutionerne ikke begrundede denne vurdering, skønt disse varer udgør en væsentlig procentdel af den oprindeligt nævnte import. Denne bemærkning er så meget desto mere relevant, eftersom udelukkelsen af STAF-fodtøj i henhold til betragtning 180 og 181 til den anfægtede forordning påvirkede dumpingmarginen betydeligt. Almindeligvis må en stikprøve, som er sammensat af de eneste producenter af et produkt, der er udelukket fra undersøgelsens område, anses for ikke at være repræsentativ.

141 Det er sagsøgernes opfattelse, at den omstændighed, at regeringerne i de eksporterende lande har medvirket ved udvælgelsen af en del af de selskaber, der indgik i stikprøven, hvilket anføres i næstsidste sætning i betragtning 61 til den anfægtede forordning, ikke er af direkte betydning for at afgøre, om stikprøven er repræsentativ, så meget desto mere som definitionen af den omhandlede vare er blevet ændret efter

høringen af disse regeringer. Det fremgår af forklaringerne i svarskriftet, at udvælgelsen til sammensætningen af stikprøven var støttet på kriterier om selskabsejernes kinesiske statsborgerskab samt tilslutning til China Chamber of Commerce for Import and Export of Light Industrial Products and Arts-Crafts (herefter »CCCLA«). Stikprøven var dermed ikke sammensat således, at den sikrede sin repræsentativitet.

142 Endvidere indgår ikke en eneste virksomhed, der har fået tildelt SEM-status eller TI, i stikprøven, hvilket er endnu et indicium for, at nævnte stikprøve ikke er repræsentativ.

143 Rådet har i betragtning 44 til den anfægtede forordning anført, at eksportørerne i stikprøven stod for 12% af den kinesiske eksport efter udelukkelsen af STAF-fodtøj fra definitionen af den omhandlede vare, hvilket bevirker, at stikprøven ikke er repræsentativ. Eftersom Brosmann i sig selv stod for 10% af importen til Fællesskabet, er konstateringen i den forbindelse af, at stikprøven omfattede den størst mulige repræsentative eksportmængde, urigtig. Endvidere har Rådet ikke fremlagt noget forhold til støtte for påstanden om, at producenterne i stikprøven stod for 14% af den samlede kinesiske eksport, herunder eksporten fra de producenter, der ikke havde samarbejdet.

144 Dette viser en begrundelsesmangel i den anfægtede forordning og et åbenbart urigtigt skøn som følge af tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 17.

145 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

146 Det skal påpeges, at anvendelsen af stikprøver i henhold til grundforordningens artikel 17, stk. 1, består i en begrænsning af undersøgelsen til et rimeligt antal parter, varer eller transaktioner ved anvendelse af statistisk gyldige stikprøver eller til den største producerede, solgte eller eksporterede mængde, der kan anses for repræsentativ, og som med rimelighed kan undersøges inden for den tid, der er til rådighed.

147 Denne bestemmelse tildeler Kommissionen beføjelser til blandt de selskaber, som havde meldt sig til at deltage i stikprøven, og som havde fremlagt de nødvendige oplysninger i den forbindelse, at udvælge de selskaber, der skulle deltage heri. I betragtning af de skønsbeføjelser, som grundforordningens artikel 17, stk. 1, således tildeler Kommissionen, må Fællesskabets retsinstansers prøvelse derfor begrænses til en kontrol af, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, samt til, om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning.

148 I denne sag følger det af betragtning 60 til den midlertidige forordning samt af betragtning 44 og 46 til den anfægtede forordning, at institutionerne ved deres valg af sammensætningen af stikprøven af kinesiske eksporterende producenter har været styret af hensigten til at sikre såvel stikprøvens repræsentativitet som inddragelse af den størst mulige repræsentativitet for stikprøverne og af en række virksomheder med et repræsentativt salg på hjemmemarkedet i den største repræsentative eksportmængde, som det var muligt at undersøge inden for det givne tidsrum.

149 Det skal således undersøges, om institutionernes valg under hensyn til de af sagsøgerne påberåbte omstændigheder udviser et åbenbart urigtigt skøn i forhold til disse to formål.

150 Hvad angår påstanden om, at de selskaber, der indgik i stikprøven, producerer STAF-fodtøj, skal det bemærkes, at sagsøgerne ikke har fremlagt forhold, der kan underbygge denne påstand. Under disse omstændigheder må klagepunktet om et åbenbart urigtigt skøn forkastes.

151 Klagepunktet om begrundelsesmangel skal ligeledes forkastes, eftersom institutionerne har fremlagt spørgsmålet om udelukkelsen af STAF-fodtøj fra definitionen af den omhandlede vare.

152 Hvad angår procentdelen af eksport medtaget i stikprøven skal det bemærkes, at sagsøgerne og Rådet er enige om, at de 13 selskaber, der oprindeligt var udvalgt til at indgå i stikprøven, stod for 25% af eksportsalget og 42% af salget på hjemmemarkedet fra alle de samarbejdende kinesiske producenter af den omhandlede vare. Parterne er ligeledes enige om, at stikprøvens repræsentativitet faldt til 16,5% af eksportsalget fra alle de samarbejdende kinesiske producenter af den omhandlede vare og siden til 12,5% ved STAF-fodtøjets udelukkelse fra definitionen af den omhandlede vare, efter at oplysninger fra en kinesisk producent, som ikke havde besvaret kommissionens spørgeskema, og fem andre selskaber, som ikke samarbejdede, blev udelukket.

153 Hvad angår klagepunktet om begrundelsesmangel har Rådet i betragtning 44 til den anfægtede forordning anført, hvordan procentsatsen sikrede stikprøvens repræsentativitet. Rådet har således givet en retligt fyldestgørende begrundelse for sin vurdering af stikprøvens repræsentative karakter.

154 Hvad angår klagepunkterne om et åbenbart urigtigt skøn skal det for det første fastslås, at det på tidspunktet for sammensætningen af stikprøven ikke var muligt at forudse antallet af operatører, der senere ville afvise at samarbejde, så meget desto mere som disse operatører havde erklæret det modsatte i de dokumenter, der hidtil var tilsendt Kommissionen. Det samme gælder for de selskaber, der fik tildelt SEM-status eller TI, eftersom undersøgelsen af anmodningerne om SEM-status eller TI skete efter sammensætningen af stikprøven.

155 Selv om det måtte have været muligt at medtage andre selskaber i stikprøven efter at have fastslået, at visse deltagere ikke ville samarbejde, er det for det andet dog stadig en kendsgerning, at den omstændighed, at de tilbageblevne operatører i stikprøven stod for 12,5% af den kinesiske eksport til Fællesskabet, er tilstrækkeligt til at godtgøre stikprøvens repræsentativitet.

156 Herefter må det fastslås, at Kommissionen ikke havde pligt til at medtage andre selskaber i denne og følgelig ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at afstå herfra. Det femte anbringende skal følgelig forkastes.

Det sjette anbringende om et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, samt artikel 253 EF

Parternes argumenter

157 Sagsøgerne har foreholdt fællesskabsinstitutionerne at have lagt vægt på oplysninger, der »ikke er repræsentative og lidet troværdige«, for at vurdere skaden på EF-erhvervsgrenen. Nærmere bestemt har sagsøgerne bemærket, at stikprøven af EF-producenter ved kun at omfatte ti producenter udelukkende repræsenterede 0,1% af producenterne og 4,2% af EF-produktionen. Endvidere har de omfattede producenter ikke fremlagt oplysninger til vurdering af, om stikprøven var repræsentativ, og de er heller ikke blevet opfordret til at gøre dette. Denne tilgang, som af natur er vilkårlig, udgør en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 17. Indsamling af makroøkonomiske oplysninger om skaden inden indledningen af proceduren medførte, at disse oplysninger ikke blev korrekt efterprøvet, at en ikke fortrolig udgave af disse ikke blev stillet til rådighed for de berørte parter, og at Kommissionen forskelsbehandlede EF-producenterne i forhold til de kinesiske producenter, som ikke havde mulighed for at fremsætte deres anmodninger om SEM-status eller TI, før proceduren blev indledt, for at Kommissionen havde længere tid til at undersøge dem.

158 På grund af den manglende bekendtgørelse af navnet på de selskaber, der indgik i stikprøven af EF-producenter, har sagsøgerne ikke fået oplysninger om deres aktiviteter og har ikke kunnet foretage en uafhængig efterprøvelse af stikprøvens repræsentativitet. Det følger heraf, at deres ret til forsvar er blevet tilsidesat i strid med retspraksis i den henseende.

159 Hvad angår troværdigheden af de oplysninger, som institutionerne har haft adgang til, har sagsøgerne understreget, at de under den administrative procedure har tilsendt Kommissionen en række oplysninger fra offentlige kilder, som godtgør, at visse af de største italienske producenter, der sandsynligvis indgik i stikprøven af EF-producenter eller var klagere (hvilket Rådet ikke har afvist), havde tilsendt denne institution falske eller forvanskede oplysninger. De ukorrekte oplysninger vedrører beskæftigelse, investeringer, omsætning, salg og hjemsted, eftersom visse selskaber havde flyttet deres produktionsenheder til tredjelande. Disse oplysninger begrunder, at Kommissionen foretager en mere intensiv kontrol. Da to italienske selskaber, som havde afgivet urigtige eller forvanskede oplysninger, ifølge sagsøgerne stod for ca. 10,4% af salget og 7,5% af EF-produktionen, var de ovennævnte fremhævede omstændigheders påvirkning af vurderingen af skaden så betydelig, at det påvirkede undersøgelsens resultat i særdeles høj grad, uanset om disse selskaber indgik i stikprøven eller ej. Ifølge betragtning 175 til den midlertidige forordning blev de makroøkonomiske indikatorer nemlig vurderet for hele EF-erhvervsgrenen, mens de mikroøkonomiske indikatorer blev vurderet for producenterne i stikprøven. Selv om det forudsættes, at ingen af disse selskaber indgik i stikprøven af EF-producenter, gælder det ikke desto mindre, at Kommissionen har anvendt oplysninger indgivet af dem for at drage de makroøkonomiske konsekvenser vedrørende skaden på EF-erhvervsgrenen.

160 Institutionerne har ikke taget hensyn til disse oplysninger som led i beregningen af EF-erhvervsgrenens skade, hvilket udgør et åbenbart urigtigt skøn, der medførte en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2 (jf. præmis 3 ovenfor). Under alle omstændigheder udgør manglen på forklaringer heraf i den anfægtede forordning en tilsidesættelse af begrundelsespligten i relation til et afgørende punkt i undersøgelsen.

161 Rådet har, støttet af Kommissionen og CEC, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

162 Dette anbringende indeholder to led. Under det første led har sagsøgerne foreholdt institutionerne ikke at have undersøgt, om operatørerne i stikprøven af EF-producenter var repræsentative for EF-erhvervsgrenen. I denne sammenhæng har de tillige gjort gældende, at de er blevet afskåret fra ethvert forhold, der kunne give dem mulighed for at efterprøve disse operatørers repræsentativitet. Under det andet led har sagsøgerne gjort gældende, at institutionerne har lagt vægt på utroværdige oplysninger for at vurdere makro- og mikroøkonomiske forhold vedrørende EF-erhvervsgrenens skade.

163 Hvad angår det første led må det påpeges, at Kommissionen i henhold til betragtning 65 til den midlertidige forordning har udvalgt en stikprøve af ti EF-producenter sammensat på grundlag af produktionsmængden og deres etablering (jf. præmis 24 ovenfor). Ifølge samme betragtning skal disse kriterier ikke kun afspejle forskellige producenters størrelse og betydning, men ligeledes EF-erhvervsgrenens geografiske fordeling. Producenterne i stikprøven var således i henhold til ottende betragtning til den midlertidige forordning hjemmehørende i fem forskellige medlemsstater.

164 Det skal i den forbindelse fastslås, at klageformularen og stikprøvens spørgeskema, der blev sendt til 814 producenter, i hvis navn en klage var indgivet (jf. præmis 108 ovenfor), indeholdt oplysninger om EF-erhvervsgrenens produktion og salg på hjemmemarkedet samt produktionen for hver producent, der indgik i klagen i 2003 og 2004. Under disse omstændigheder skal det fastslås, at Kommissionen kunne vurdere størrelsen af og produktionsevnen for hvert selskab, der indgik i klagen, og naturligvis dets hjemsted. Kommissionen var således i besiddelse af de nødvendige oplysninger til at sammensætte stikprøven af EF-producenterne på grundlag af disse kriterier, der

ifølge Kommissionen var de mest relevante. Eftersom sagsøgerne ikke har anfægtet disse kriteriers relevans, må det konkluderes, at deres argumentation om stikprøvens sammensætning i den forbindelse skal forkastes.

165 Vedrørende argumentet om tilsidesættelse af retten til forsvar har sagsøgerne ikke anfægtet Rådets påstand om, at de havde adgang til oplysninger om produktionen for hvert selskab i stikprøven samt til den ikke-fortrolige udgave af disse selskabers besvarelse af spørgeskemaet om skaden. Navnene på selskaberne, der indgik i stikprøven, er et forhold uden relevans for vurderingen af deres repræsentativitet. Denne vurdering er imidlertid kun korrekt, såfremt de pågældende selskabers oplysninger svarer til virkeligheden. Under disse omstændigheder skulle sagsøgerne have anmodet om aktindsigt i de oplysninger, der gav Kommissionen mulighed for at fastslå, at oplysningerne fra EF-operatørerne, som indgik i stikprøven, var rigtige. Denne aktindsigt kunne indrømmes, uden at navnene på selskaberne blev bekendtgjort. Det ses, at sagsøgerne ikke har anmodet om aktindsigt i de nævnte oplysninger, hvorfor argumentationen om tilsidesættelse af deres ret til forsvar ikke kan tages til følge.

166 Hvad angår dette anbringendes andet led skal Retten straks forkaste Rådets afvisningspåstand grundet på, at sagsøgerne blot henviser til deres bilag, forkastes. Sagsøgerne har nemlig ikke blot henvist til stævningens bilag A33 og A34, men har foretaget en summarisk fremlæggelse af de væsentligste punkter heri ved at fremsætte konkrete klagepunkter over for institutionernes vurdering. Procesreglementet forbyder ikke, at der til støtte for disse klagepunkter fremlægges mere detaljerede dokumenter, som er indgivet til Kommissionen under den administrative procedure.

167 Om realiteten i sagsøgernes argumenter skal det først og fremmest bemærkes, at de oplysninger, de har indgivet til Kommissionen i deres memoranda af 17. juli og 2. august 2006, i det væsentlige vedrører oplysninger indsamlet fra pressen om culpa hos EF-fodtøjsproducenter, såsom bedrageri i indlandet for at modtage støtte eller overtrædelser af arbejdslovgivningen.

168 Det skal i den forbindelse understreges, at den omstændighed, at en virksomhed har begået bedrageri indenlandsk, ikke nødvendigvis medfører, at den ikke samarbejder i Kommissionens antidumpingundersøgelse, og at den indgiver urigtige oplysninger som led heri. Det skal fastslås, at det, selv om de nævnte virksomheder måtte have begået bedrageri indenlandsk, ikke i sig selv giver mulighed for at konstatere, at de oplysninger, de har fremlagt som led i en antidumpingundersøgelse, er utroværdige, såfremt disse oplysninger ikke har nogen forbindelse med nævnte bedrageri. Hvad angår sagsøgernes oplysninger under den administrative procedure om den nedværdigende behandling af arbejdstagerne og ansættelsen af børn skal det straks bemærkes, at det forekommer udelukket, at disse omstændigheder kan have forbindelse med de oplysninger, som de pågældende selskaber eventuelt har fremlagt som led i den pågældende undersøgelse.

169 Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at den italienske producent La Nuova Adelchi har fremlagt ukorrekte oplysninger om sin omsætning og salg. De har herved i deres memoranda af 17. juli og 2. august 2006 påberåbt sig den omstændighed, at den administrerende direktør for selskabet La Nuova Adelchi i første instans blev dømt af de italienske myndigheder for at have ført ulovlige regnskaber. Sagsøgerne har til støtte for denne påstand i deres memoranda af 17. juli og 2. august 2006 støttet sig på Domstolens dom af 3. maj 2005, Berlusconi m.fl. (forenede sager C-387/02, C-391/02 og C-403/02, Sml. I, s. 3565). Det fremgår imidlertid af denne doms præmis 29, at de omtvistede faktiske forhold vedrørte årene 1992 og 1993, altså en periode flere år før undersøgelsesperioden. Eventuelle ulovligheder i regnskaberne i 1992 og 1993 kan ikke rejse tvivl om troværdigheden af oplysningerne indgivet som led i den nuværende undersøgelse.

170 Hvad angår andre forhold, som sagsøgerne foreholder visse EF-fodtøjsproducenter, skal følgende bemærkes. Ifølge betragtning 175-185 til den midlertidige forordning har Kommissionen — på grundlag af oplysninger om produktion, salgsmængde, markedsandel, beskæftigelse, vækst, størrelsen af dumpingmarginer og overvindelse af virkningerne af tidligere dumping-undersøgt, om EF-erhvervsgrenen har lidt skade på makroøkonomisk niveau. Disse oplysninger vedrørte hele EF-erhvervsgrenen (jf. præmis 24 ovenfor). Kommissionen har efter denne undersøgelse fastslået en nedgang i produktionen, i markedsandelene, i beskæftigelsen og dermed i væksten for en

periode fra 2001 til afslutningen af undersøgelsesperioden. Hvad angår de mikroøkonomiske indikatorer for producenterne i stikprøven har Kommissionen i betragtning 186-196 til den midlertidige forordning fastslået, at produktions- og salgsmængden, salgspriser, likviditet, fortjeneste, investeringsafkast, mulighederne for at tilvejebringe kapital, investeringer og beskæftigelse havde oplevet en betydelig nedgang fra 2001 til afslutningen af undersøgelsesperioden.

171 Hvad angår de endelige konklusioner om de makroøkonomiske skadeindikatorer har Rådet i betragtning 186-198 til den anfægtede forordning bekræftet Kommissionens konklusioner om fald i produktion, salgsmængde, markedsandel, beskæftigelse, produktivitet, vækst og overvindelse af virkningerne af tidligere dumping. Hvad angår de mikroøkonomiske indikatorer har Rådet i betragtning 199-206 til den anfægtede forordning ligeledes bekræftet Kommissionens vurdering af faldet i salgspriser, likviditet, fortjeneste og investeringsafkast, samt mulighederne for at tilvejebringe kapital til investeringer.

172 På grundlag af disse betragtninger har Rådet i betragtning 214 til den anfægtede forordning bemærket, at skaden på makroøkonomisk plan hovedsageligt havde vist sig ved nedgang i salgsmængden og tab af markedsandele, hvilket påvirkede produktions- og beskæftigelsesniveauet. Hvad angår det mikroøkonomiske plan har Rådet i betragtning 200 til den anfægtede forordning fastslået, at selskaberne i stikprøven havde haft lave fortjenester i undersøgelsesperioden og heller ikke kunne nedsætte deres salgspriser uden at lide tab.

173 Herefter kan sagsøgernes påstande om forfalskede oplysninger fra to italienske selskaber kun anses for relevante, såfremt disse oplysninger kan rejse tvivl om de forhold, Rådet har taget hensyn til for at fastslå, at der forelå en skade.

174 I den forbindelse har sagsøgerne for det første anført de fiktive fyringer iværksat af de to italienske selskaber for at genansætte det fyrede personale med begunstigelse af statsstøtte for at ansætte arbejdsløse. Sagsøgerne har anført, at antallet af de pågældende fiktive fyringer var 3 100. Selv om det forudsættes, at alle disse fyringer ikke godtgør de pågældende selskabers vanskelige situation, men en hensigt til svigagtigt at inkassere statsstøtte, skal det fastslås, at Rådet i betragtning 192 til den anfægtede forordning har anført et tab på mere end 27 000 arbejdspladser siden 2001. Selv om det anerkendes, at 3 100 af disse fyringer var fiktive, forbliver Rådets konklusion om en betydelig nedgang i ansættelsesniveauet på makroøkonomisk plan således gyldig. Det skal ligeledes bemærkes, at Rådet på mikroøkonomisk plan ikke har støttet sin konklusion om en skade på oplysninger om beskæftigelse.

175 For det andet har sagsøgerne henvist til flytningen af EF-produktionen til tredjelande forbundet med svigagtige foranstaltninger med henblik på at angive varernes italienske oprindelse. Selv om det forudsættes, at institutionerne har været ofre for svig, for så vidt som de i tallene om EF-erhvervsgrenens produktion har indeholdt mængder produceret i udlandet, betyder dette faktisk, at faldet i EF-produktionen er endnu større end det i den midlertidige forordning og i den anfægtede forordning anførte. De af sagsøgerne påberåbte omstændigheder kan, selv om de forudsættes godtgjort, således ikke rejse tvivl om Rådets vurdering af skaden på EF-produktionen.

176 For det tredje har sagsøgerne gjort gældende, at en af de to italienske virksomheder har begået svig ved at modtage statsstøtte med henblik på indkøb af nye maskiner, som imidlertid blev installeret bl.a. i Albanien. Selv om det måtte anerkendes, at denne påstand er godtgjort, kan det kun påvirke det reelle investeringsniveau inden for EF-markedet negativt, hvorved det bekræfter Rådets konklusioner i denne henseende.

177 Sagsøgernes påstande kan således ikke rejse tvivl om Rådets makroøkonomiske vurderinger.

178 Det skal fra et mikroøkonomisk synspunkt under alle omstændigheder bemærkes, at selv om de pågældende to italienske selskaber har deltaget i stikprøven, og de blandt deres salg på EF-markedet har indeholdt fodtøj, de har produceret i tredjelande — hvilket kunne påvirke beregningen af gennemsnitsprisen pr. par på 18,20 EUR nævnt i betragtning 199 til den anfægtede forordning — står det imidlertid klart, at kriteriet om den gennemsnitlige salgspris, af årsagerne anført i betragtning 200 til den anfægtede forordning, ikke i sig selv er en afgørende faktor.

179 Som det nemlig er anført i betragtning 200 til den anfægtede forordning, ordreproduceres fodtøj kun, og nye ordrer udføres kun, hvis det tilsvarende prisniveau gør det muligt i det mindste at sikre en nulpunktsomsætning. Selv om det forudsættes, at EF-erhvervsgrenens gennemsnitlige salgspris ikke er fastsat med den største præcision, og den i virkeligheden er højere, kan det således ikke rejse tvivl om konklusionerne om likviditet, fortjeneste og investeringsafkast samt mulighederne for at tilvejebringe kapital og investeringer, som alle godtgør en betydelig forværring af EF-erhvervsgrenens situation.

180 Hvad angår klagepunktet om begrundelsesmangel skal det bemærkes, at det ikke kræves, at begrundelsen for forordninger specificerer de ofte meget talrige og komplicerede faktiske og retlige detaljer, som omfattes af forordninger, når de falder inden for systematikken i den helhed, hvori de indgår. Det er i den forbindelse tilstrækkeligt, at institutionernes begrundelse klart og utvetydigt skal fremgå (Rettens dom af 15.10.1998, sag T-2/95, Industrie des poudres sphériques mod Rådet, Sml. II, s. 3939, præmis 357 og 358).

181 Det skal endvidere fremhæves, at institutionerne ikke har pligt til at tage stilling til alle de argumenter, som parterne gør gældende for dem, men at det er tilstrækkeligt at angive de faktiske omstændigheder og juridiske overvejelser, der har en væsentlig betydning i en beslutnings opbygning (jf. i denne retning Domstolens dom af 11.1.2007, sag C-404/04 P, Technische Glaswerke Ilmenau mod Kommissionen, præmis 30).

182 Det følger af det ovenstående, at Rådet som led i den anfægtede forordning klart har angivet årsagerne til sin opfattelse af, at EF-erhvervsgrenen havde lidt en betydelig skade på såvel makroøkonomisk som mikroøkonomisk niveau på grund af importen fra Kina. Herefter findes den anfægtede forordnings begrundelse retlig fyldestgørende i denne henseende.

183 Følgelig skal det sjette anbringende forkastes.

Det syvende anbringende om et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2

Parternes argumenter

184 Ifølge sagsøgerne bør det undersøges, om der er direkte årsagssammenhæng mellem importen, der er genstand for dumping, og den skade, EF-erhvervsgrenen led i 2004. En sådan sammenhæng foreligger ikke under hensyn til andre skadevoldende forhold, i det væsentlige EF-erhvervsgrenens dårlige eksportresultater, den forøgede import fra andre tredjelande end Kina og Vietnam og ophøret af den kvantitative kontingentordning pr. 1. januar 2005 (jf. præmis 11 ovenfor).

185 I denne sag skyldes EF-erhvervsgrenens middelmådige økonomiske situation en forværring af dens eksportresultater, hvilket bekræfter EF-erhvervsgrenens manglende konkurrencedygtighed. Det er årsagen til, at EF-producenterne ikke kan forhøje deres priser betydeligt eller øge fortjenesten i sektoren til et højere niveau end i 2004, som var det relevante år for at fastsætte antidumpingtolden, der kunne fjerne skaden. Det forklarer ligeledes faldet i EF-producenternes salg på EF-markedet samt flytningen af produktionen

til tredjelande. Endvidere var EF-erhvervsgrenens fortjeneste i 2004 og under undersøgelsen, som det følger af tidligere antidumpingundersøgelser, ikke væsentligt lavere end i de forudgående 15 år.

186 Det følger heraf, at EF-erhvervsgrenens skade i det væsentligste skyldes de ikke -konkurrencedygtige priser på de pågældende EF-varer. Selv om teorien om, at EF-erhvervsgrenens eksportresultater ikke skabte en betydelig skade, i et vist omfang kunne vise sig at være rigtig, tog den således ikke hensyn til, at den påførte betydelige skade ikke skyldtes importen, der var genstand for den pågældende dumping.

187 Analysen i den anfægtede forordning, som skal rejse tvivl om denne konklusion, er støttet på et åbenbart urigtigt skøn, der fremgår af betragtning 229 hertil. For det første ser vurderingen af, at intet tredjeland, nævnt i betragtning 227 til den anfægtede forordning, havde øget sin markedsandel mærkbart i den omhandlede periode, bort fra, at to lande, der havde ikke ubetydelige markedsandele, havde fordoblet dem, og to andre lande havde forøget dem med henholdsvis 50% og 30%. For det andet kan markedsandelen for alle de i betragtning 227 til den anfægtede forordning nævnte lande sammenlignes med markedsandelen for landene omfattet af de pågældende antidumpingforanstaltninger, og selv om denne andel ikke præcis svarer til Kinas andel, er den højere end Vietnams andel. For det tredje har tre tredjelande nedsat deres priser med mindst 22%, og et fjerde land har nedsat dem med næsten 20%. For det fjerde forklares prisnedsættelsen på varer med oprindelse i Kina med, at den kvantitative kontingentordning pålagt fodtøj med oprindelse i dette land udløb, hvilket medførte en forøgelse af importmængden af lavprisfodtøj og således en udvikling i varefordelingen.

188 Omstændighederne anført i betragtning 227 ff. til den anfægtede forordning fører snarere til at konkludere, at import med oprindelse i tredjelande (ud over Kina og Vietnam) bidrog væsentligt til EF-erhvervsgrenens skade. Endvidere har EF-institutionerne kunstigt minimeret ophævelsen af kontingentets mulige påvirkning af EF-erhvervsgrenen, navnlig hvad angår den gennemsnitlige enhedspris, forøgelsen af

importen og ændringen af varefordelingen. Sagsøgerne har i den forbindelse understreget, at undersøgelsesperioden kun omfattede en periode på tre måneder uden kontingenter (fra den 1.1. til den 31.3.2005). Perioden er for kort til at konkludere ud fra så betydelig en ændring, der havde behov for en længere periode til at stabilisere markedet. Institutionerne har således med urette fastslået, at ophøret af kontingentordningen ikke havde haft nogen videre fordrejende virkning, eller at den blot havde skærpet virkningen af importen, der var genstand for dumping.

189 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt holdbarheden af sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

190 Det skal bemærkes, at Rådet og Kommissionen ved fastsættelsen af skaden er forpligtet til at undersøge, om den skade, de ønsker at gøre gældende, rent faktisk skyldes import, der er genstand for dumping, og til at se bort fra enhver skade, der skyldes andre faktorer, herunder især den skade, der eventuelt må tilskrives EF-producenternes egen adfærd (Domstolens dom af 11.6.1992, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 3813, præmis 16).

191 I denne sag har Rådet godtgjort, at der foreligger årsagssammenhæng ved at undersøge dels virkningen af den import, der er genstand for dumping, dels virkningen af andre faktorer, såsom EF-erhvervsgrenens eksportresultater, import med oprindelse i andre tredjelande, bevægelser i vekselkurser, ophævelsen af kontingentordningen, den manglende modernisering hos producenterne bag klagen og EF-erhvervsgrenens flytning af produktionen.

192 Hvad angår sagsøgernes argument om EF-erhvervsgrenens dårlige eksportresultater skal det i lighed med, hvad Rådet har gjort i betragtning 224 til den anfægtede forordning, bemærkes, at denne omstændighed ikke påvirker indikatorer som salgsmængden, markedsandelene og undertrykkelsen af de priser, der har tjent som grundlag for konstateringen af skaden. Disse indikatorer er nemlig blevet fastsat til salgsniveauet i Fællesskabet. Endvidere fremgår det af betragtning 187 og 189 til den anfægtede forordning, at EF-erhvervsgrenens tab af markedsandele på hjemmemarkedet medførte en tilsvarende nedgang i produktionen. Det følger heraf, at Rådet med føje i betragtning 224 til den anfægtede forordning har fastslået, at hovedparten af EF-produktionen var bestemt til EF-markedet, og at eksportresultaterne følgelig ikke kunne medføre en betydelig skade for EF-erhvervsgrenen.

193 Hvad angår argumenterne om import med oprindelse i andre tredjelande skal det fastslås, at alle de lande, der er henvist til i betragtning 227 til den anfægtede forordning, havde en markedsandel på 33,8% i undersøgelsesperioden mod 24,4% i 2001. Det skal som led heri ligeledes fastslås, at to lande, Macau og Brasilien, har fordoblet deres markedsandele i den pågældende periode (fra januar 2001 til april 2005) ved at forøge dem fra 1,2% til henholdsvis 2,4% og 2,5%, mens Indien forøgede sin markedsandel fra 3,6% i 2001 til 5,7% i undersøgelsesperioden.

194 Endvidere følger det af den anden tabel i betragtning 227 til den anfægtede forordning, at de importerede varers priser fra disse lande, med undtagelse af Rumænien, faldt mellem 10% (Indien) og 25% (Brasilien) og lå mellem 8,70 EUR (Indonesien med en markedsandel på 2%) og 14,90 EUR (Rumænien med en markedsandel på 6,9%).

195 Det skal endvidere påpeges, at markedsandelen for import med oprindelse i Kina og Vietnam ifølge betragtning 162, 168 og 170 til den anfægtede forordning steg fra 9,3% i 2001 til 23,2% i undersøgelsesperioden. Det følger ligeledes af betragtning 170 og 199 til den anfægtede forordning, at fodtøj med oprindelse i Kina og Vietnam i undersøgelsesperioden blev importeret til en gennemsnitspris på 8,5 EUR pr. par i

modsætning til gennemsnitsprisen på 18,2 EUR pr. par for fodtøj fremstillet i Fællesskabet og en vejet gennemsnitspris på 12,21 EUR pr. par for import med oprindelse i tredjelande. Beregningen af sidstnævnte pris hviler på gennemsnitspriserne nævnt i den anden tabel i betragtning 227 til den anfægtede forordning og vejet efter de markedsandele, der henvises til i den første tabel i samme betragtning.

196 Det fremgår af disse oplysninger, at Kinas og Vietnams samlede markedsandel, selv om tredjelandene samlet har en betydelig markedsandel i Fællesskabet, svarede til ca. 72% af markedsandelen for de tredjelande, der er nævnt i betragtning 227 til den anfægtede forordning. Herved skal det tilføjes, at gennemsnitsprisen ved import af fodtøj fra de nævnte to lande er 30,4% lavere end gennemsnitsprisen for fodtøj importeret fra de andre tredjelande. Under disse omstændigheder kan virkningen af import fra andre tredjelande ikke rejse tvivl om årsagssammenhængen mellem importen, der er genstand for dumping, og EF-erhvervsgrenens skade.

197 Denne konklusion svækkes ikke af, at visse tredjelande har øget deres markedsandele betydeligt i den pågældende periode, eftersom oplysningerne i præmis 193-196 ovenfor tager behørigt hensyn til denne udvikling.

198 Hvad angår den virkning, som kunne være opnået ved ophævelsen af kontingenterne (jf. præmis 188 ovenfor), skal det bemærkes, at indførelse af antidumpingtold ikke udgør en sanktion mod en tidligere adfærd, men en foranstaltning til forsvar og beskyttelse mod illoyal konkurrence som følge af dumpingpraksis. For at kunne fastsætte antidumpingtold, som er egnet til at beskytte EF-erhvervsgrenen mod dumpingpraksis, er det derfor nødvendigt at foretage undersøgelsen på grundlag af oplysninger, der er så aktuelle som mulige (Domstolens dommen i sagen Industrie des poudres sphériques mod Rådet, præmis 91 og 92, og Rettens dom af 14.11.2006, sag T-138/02, Nanjing Metalink mod Rådet, Sml. II, s. 4347, præmis 60).

199 Når institutionerne fastslår, at importen af en vare, der hidtil har været underlagt kvantitative restriktioner, øges efter udløbet af disse restriktioner, kan de således tage hensyn til denne forøgelse i deres vurdering af EF-erhvervsgrenens skade.

200 Som det følger af betragtning 162, 168-170, 187-206 og 216-240 til den anfægtede forordning, har institutionerne taget hensyn til flere faktorer vedrørende skaden og årsagssammenhængen, hvilke ikke kun angår undersøgelsesperiodens sidste kvartal, men ligeledes den pågældende periode.

201 Det følger heraf, at det syvende anbringende skal forkastes.

Det ottende anbringende om et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 4

Parternes argumenter

202 Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådets vurdering af det niveau, de endelige antidumpingforanstaltninger skal have for at fjerne skaden (jf. præmis 42 ovenfor), er åbenbart urigtig. Denne vurdering er støttet på oplysninger om en del af den omhandlede vare, som ikke har været genstand for »dumping, der forårsager væsentlig skade« (i stedet for at anvende de bedste oplysninger om årene 2001-2003, hvor der ikke skete dumping), og består i en underinddeling af den samme vare efter en »cirkulær argumentation«. Identificeringen af fodtøj, som ikke er genstand for »dumping, der forårsager væsentlig skade«, indebærer en fastsættelse af, hvornår en »dumping, der forårsager væsentlig skade«, forekommer, hvilket ligeledes kræver en sammenligning af EF-producenternes fortjenstmargen med den fortjenstmargen, som kunne forventes, såfremt den import, der var genstand for

dumping, ikke forelå. Denne tilgang er særligt uegnet, eftersom antidumpingforanstaltningerne finder anvendelse på al import.

203 Endvidere har Rådet i svarskriftet forklaret, at fortjenstmarginen på 6% vedrørte varer, der ikke var omfattet af den pågældende undersøgelse, hvilket pr. definition medfører, at denne procentsats ikke kan udgøre en gyldig indikation for beregningen af fortjenstmarginen, som EF-producenterne ville have opnået, såfremt importen, der var genstand for dumping, ikke forelå. EF-erhvervsgrenen har nemlig ikke opnået en fortjenstmargen på mere end 2% i undersøgelsesperioden eller i de senere år.

204 Det følger heraf, at ansættelsen til 6% af den fortjenstmargen, som EF-erhvervsgrenen kunne have påregnet, såfremt den skadevoldende dumping ikke forelå, skyldes et åbenbart urigtigt skøn, der udgør en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 4.

205 Rådet har afvist sagsøgernes argumenter ved at anføre, at begrebet »fodtøj, som ikke er genstand for dumping, der forårsager væsentlig skade«, ikke svarer til en underkategori af den omhandlede vare, men til fodtøj, der ikke hører under definitionen af den omhandlede vare. Institutionerne har derfor ikke fulgt en »cirkulær argumentation« og har ikke givet forrang til utroværdige oplysninger til skade for bedre oplysninger om den omhandlede vare.

206 Subsidiært har Rådet gjort gældende, at det, selv om dette anbringende skulle blive taget til følge, ikke kan medføre en annullation af den anfægtede forordning, idet Rådet har fastsat en skadesmargen mere end 4% højere, end det burde have gjort.

Rettens bemærkninger

207 Det skal først bemærkes, at sagsøgerne i replikken har accepteret Rådets forklaring, hvorefter begrebet »fodtøj, som ikke er genstand for dumping, der forårsager væsentlig skade«, ikke er en underkategori til den omhandlede vare, men til fodtøj, der ikke hører under definitionen af den omhandlede vare.

208 Retten må endvidere forkaste sagsøgernes argumentation, hvorefter den fortjenstmargen, EF-erhvervsgrenen opnåede for fodtøj, som ikke var omfattet af undersøgelsen (og som ikke var genstand for skadevoldende dumping), ikke kan anses for en gyldig indikation for den fortjenstmargen, som EF-erhvervsgrenen kunne opnå ved salg af den omhandlede vare, såfremt der ikke forelå import, der var genstand for dumping. Institutionerne er nemlig ikke forpligtet til udelukkende at støtte sig på oplysninger om den omhandlede vare for at vurdere den fortjenstmargen, EF-erhvervsgrenen ville have opnået, hvis den skadevoldende dumping ikke forelå. Tværtimod kan de frit støtte sig på tilsvarende varer, der i vid forstand ligner den omhandlede vare. Selv om disse varer ikke er omfattet af definitionen af den omhandlede vare, kan den fortjenstmargen, EF-erhvervsgrenen har opnået for disse varer, anses for en gyldig indikator for den fortjenstmargen, EF-erhvervsgrenen ville have opnået ved salg af den omhandlede vare, såfremt importen, der var genstand for dumping, ikke forelå. I denne sag har Rådet ikke anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at støtte sig den fortjenstmargen, som EF-erhvervsgrenen opnåede for andet fodtøj end det af undersøgelsen omfattede, eftersom det andet fodtøj svarer tilstrækkeligt til den omhandlede vare.

209 Endelig skal det påpeges, at grundforordningens artikel 3, stk. 3, udtrykkeligt bestemmer, at der kan tages hensyn til en eventuel undertrykkelse af EF-erhvervsgrenens priser for i dette tilfælde at fastsætte referenceprisernes underbudsniveau.

210 Det følger heraf, at det ottende anbringende ligeledes må forkastes, og at Rådet må frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

211 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør de pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Rådets påstand herom.

212 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer Kommissionen og CEC deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Ottende Afdeling):

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) **Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd og Risen Footwear (HK) Co., Ltd bærer hver deres egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.**

3) **Europa-Kommissionen og Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) bærer hver deres egne omkostninger.**

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 4. marts 2010.

Underskrifter

Indhold

Retsforskrifter ..... II - 680

Sagens baggrund og den anfægtede forordning ..... II - 688

Retsforhandlingerne for Retten og parternes påstande ..... II - 696

Retlige bemærkninger ..... II - 699

De to første anbringender om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 7, litra b) og c), artikel 9, stk. 5, og artikel 18, af ligebehandlingsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning samt retten til forsvar ..... II - 700

Parternes argumenter ..... II - 700

Rettens bemærkninger ..... II - 704

Det tredje anbringende om anlæggelsen af et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af grundforordningens artikel 5, stk. 4, som følge af Kommissionens manglende beviser til støtte for EF-erhvervsgrenens klage ..... II - 711

Parternes argumenter ..... II - 711

Rettens bemærkninger ..... II - 712

Det fjerde anbringende om et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 4, samt artikel 2 og 3 ..... II - 718

Parternes argumenter ..... II - 718

Rettens bemærkninger ..... II - 719

Det femte anbringende om et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 17 og artikel 253 EF ..... II - 723

Parternes argumenter ..... II - 723

Rettens bemærkninger ..... II - 725

Det sjette anbringende om et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2, samt artikel 253 EF ..... II - 727

Parternes argumenter ..... II - 727

Rettens bemærkninger ..... II - 729

Det syvende anbringende om et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 2 ..... II - 735

Parternes argumenter ..... II - 735

Rettens bemærkninger ..... II - 737

Det ottende anbringende om et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 9, stk. 4 ..... II - 740

Parternes argumenter ..... II - 740

Rettens bemærkninger ..... II - 742

Sagens omkostninger ..... II - 743